Nguyên tác: R.S.S. BADEN POWELL
Bản dịch: ĐỖ VĂN NINH

HƯỚNG DẪN VÀO NGHỀ TRƯỞNG HƯỚNG ĐẠO

HỘI HƯỚNG ĐẠO VIỆT NAM 1966
TOÁN HUẤN LUYỆN NGÀNH TRÁNG
Tái bản 2003

Thấy sách hay nên chuyển sang eBook
để nhiều người cùng đọc.
HĐS Thái Thuần
thaithuan259@gmail.com
12.01.2015

*Nguyên tác:**AIDS TO SCOUTMASTERSHIP***
Link tải: http://www.thedump.scoutscan.com/a2sm.pdf

Nguyên tác : R.S.S. BADEN POWELL
Bản dịch : ĐỖ VĂN NINH

HƯỚNG DẪN VÀO NGHỀ ...
... TRƯỞNG HƯỚNG ĐẠO

(Aids to Scoutmastership)

BAN TU THƯ HUẤN LUYỆN NGÀNH TRÁNG
Tái bản 2003

NGUYÊN VĂN ẤN BẢN NĂM 1966 do HỘI HĐVN

GHI ÂN

❋ *Trưởng* ***Sói Tận Tâm***
TRƯƠNG VĂN THANH
Nguyên Đạo Trưởng Đạo Gia Lai.

❑ *Trưởng* ***Bò Rừng Lém***
Nguyên Tổng Ủy Viên Hội HĐVN

❑ *Trưởng* ***Voi Hoạt Bát***
Nguyên Ủy Viên Ngành Tráng HĐVN

Đã ưu ái nâng đỡ, khuyến khích và giúp đỡ phương tiện để tái bản sách này

Trong tủ sách **TƯ LIỆU NGÀNH TRÁNG**

LỜI THƯA VỀ ẤN BẢN NĂM 2005

Cuốn **HƯỚNG DẪN VÀO NGHỀ TRƯỞNG HƯỚNG ĐẠO** này được in lại theo đúng ấn bản do Ban Tu Thư Huấn Luyện Ngành Tráng phát hành năm 2003 để phục vụ các Khóa Huấn Luyện với sự cho phép của dịch giả.

Xin chân thành cám ơn

- Trưởng Đổ Văn Ninh, Dịch giả
- Trưởng Tiến Lộc, Trưởng Lê Ngọc Bưu
  Ban Tu Thư Huấn Luyện Ngành Tráng
- Trưởng Phạm Quang Lộc, Trưởng Bùi Văn Giải Hướng Đạo Trưởng Niên Oregon
- Ông bà Từ Công Phụng
  Vitina Printing, Portland Oregon

Đã khuyến khích, yểm trợ phát hành ấn bản này để phục vụ cho các Khóa Huấn Luyện của Toán Huấn Luyện Miền Tây Bắc Hoa Ky

Kỹ niệm Trại Dự Bị HHR Thiếu
SẮP SẢN 2005
Scouters' Mountain, Portland Oregon

TOÁN HUẤN LUYỆN MIÊN TÂY BẮC HOA KỲ

LỜI TỰA CỦA TÁC GIẢ

Xin đừng ngại ngùng khi thấy quyển sách này hơi dài! Hoạt động Hướng Đạo không phải là một môn học trừu tượng hay khó khăn gì; nó là một cuộc chơi vui nếu anh biết nhìn nó theo đúng hướng. Đồng thời, hoạt động Hướng Đạo lại có tính cách giáo dục và có khuynh hương đem lại lợi ích cho cả người nhận lẫn người cho.

Danh từ Hướng Đạo nay đã trở thành lời giải thích cho một phương pháp giáo dục công dân (cho trẻ em nam và nữ) bằng trò chơi.

Các trẻ nữ là người quan trọng, bởi vì khi mà các bà mẹ trong một nước là những công dân tốt, là những phụ nữ cốt cánh, họ sẽ không chịu để cho con cái họ phải suy sụp trong hai lãnh vực ấy, cả hai giới đều cần được huấn luyện và có thể hoạt động trong hai phong trào dành cho Nam và Nữ. Nguyên lý Hướng Đạo đều giống nhau, chỉ có chi tiết là thay đổi mà thôi.

Ông ASM HUTCHINSON đã nêu trong một cuốn tiểu thuyết của ông rằng thanh niên đang cần đến căn bản. Trong phong trào Hướng Đạo chúng ta có một cái căn bản để cống hiến cho trẻ và đấy là cái căn bản mà Thượng Đế đã dành cho mọi người Thiên nhiên, Hạnh phúc và Giúp ích.

Lẽ dĩ nhiên, khi dẫn dắt trẻ em noi theo con đường HĐ, Đoàn Trưởng cũng ngẫu nhiên mang theo mình một phần cái Hạnh phúc và sự Giúp ích ấy. Đoàn Trưởng sẽ thấy rằng mình đang làm một công cuộc to tát hơn mình tưởng khi đảm nhiệm chức vụ, bởi vì anh đã giúp cho nhân loại và cho Thượng đế một việc rất giá trị.

Anh sẽ thất vọng về quyển sách này nếu anh ao ước tìm thấy trong đó mớ tài liệu rõ ràng để hoàn tất cái kiến thức của anh.

Tôi chỉ muốn nêu ra cái đường lối mà chúng ta nhận thấy đã mang lại nhiều thành công mà thôi, và đấy là tất cả những lý do của cuốn sách.

Ta thành tâm thực hiện những lời đề nghị hơn, khi ta hiểu rõ mục đích của các lời đề nghị ấy.

Bởi vậy, trong hầu hết các trang sách này tôi chỉ bàn về những mục đích của các biện pháp hơn là về các chi tiết của chính biện pháp ấy, các trang này có thể được bổ túc thêm tùy theo tài năng của độc giả và để cho phù hợp với những điều kiện địa phương của độc giả.

Baden Powell of Gilwell

QUYẾT NGHỊ QUAN TRỌNG
HỘI NGHỊ THẾ GIỚI HƯỞNG DẠO

(Dưới đây là Bản Quyết Nghị chứa đựng những lời quan trọng nêu rõ tôn chỉ của phong trào HĐ. Hội nghị HĐTG đã nhóm họp vào tháng 08 năm 1929 tại COPENHAGUE, Thủ đô nước Đan Mạch [Denmark]).

Hội nghị Thế giới HĐ đồng thanh chấp nhận bản kiến nghị tuyên bố rằng :

"Phong trào Hướng Đạo có tính cách quốc gia, quốc tế và hoàn vũ. Mục đích và gây dựng riêng biệt cho mỗi quốc gia và cho toàn thể thế giới một thế hệ thanh niên "Mạnh" về ba phương diện : Thể dục, Đạo đức và Tinh thần.

- Là một phong trào có tính cách quốc gia vì do Hội HĐ quốc gia trực tiếp điều khiển; nó nhắm gây cho xứ sở một lớp công dân hữu ích và lành mạnh.
- Là một phong trào có tính cách quốc tế vì nó công nhận rằng không có một hàng rào nào ngăn nổi tình Thân Hữu Hướng Đạo.
- Là một phong trào có tính cách hoàn vũ vì nó nhấn mạnh trên tình Huynh đệ Thế giới giữa các HĐS thuộc mọi quốc gia, mọi tầng lớp và mọi tín ngưỡng.

Phong trào Hướng Đạo không có khuynh hướng làm giảm lòng tin tưởng về tôn giáo của từng cá nhân mà trái lại còn làm tăng thêm hơn nữa.

Luật Hướng Đạo đòi hỏi mỗi HĐS phải chân thành thực hành đạo giáo của mình và điều lệ của Phong trào, cấm bất cứ loại hoạt động tuyên truyền bè phái nào ở những buổi họp có tính cách hỗn hợp.

ĐOÀN TRƯỞNG HƯỚNG ĐẠO

Đoàn Trưởng hướng dẫn Đoàn sinh trong tinh thần một người Anh Cả

Thay lời mở đầu để khuyến khích các Trưởng HĐ, tôi muốn đính chính một điều sai lầm thông thường cho rằng muốn trở thành

Trưởng tốt anh cần phải làm người giỏi. Không ! Chẳng đúng một chút nào cả !

Anh chỉ cần là một người lớn tuổi nhưng trẻ tính nghĩa là :

1. Có một tâm hồn trẻ trung và, trước hết có thể hòa mình với trẻ.
2. Hiểu rõ nhu cầu, tâm trạng và ước vọng của trẻ qua mỗi loại tuổi khác nhau.
3. Săn sóc mỗi cá nhân hơn là đa số.
4. Sau nữa, để đạt được kết quả tốt đẹp, anh phải làm nẩy nở tinh thần đoàn thể giữa các cá nhân.

Về điểm thứ nhứt, Trưởng Hướng Đạo không cần phải là nhà giáo, mục sư, sĩ quan quân đội hay huấn luyện viên. Anh chỉ cần có đủ khả năng để thực hiện cuộc sống ngoài trời; để hiểu rõ các cao vọng của trẻ, và để tìm kiếm những người cộng sự của mình mà rèn luyện trẻ theo những đường lối mong muốn, bất luận về truyền tin, khảo sát thiên nhiên hay tạo tác tiền phong (pionnier).

Anh cần phải tự coi mình như người anh cả, nghĩa là sẽ nhìn sự vật theo quan điểm của trẻ, sẽ chỉ huy, hướng dẫn và khuyến khích chúng hăng hái noi theo đường ngay. Như người anh cả thật sự, anh phải thực hiện những truyền thống của gia đình Hướng Đạo, và kiểm soát xem những truyền thống ấy có được duy trì không, dù cho nhiều khi phải dùng đến những biện pháp cứng rắn. Chỉ có vậy thôi! Phong trào Hướng Đạo là một đoàn thể huynh đệ tươi đẹp. Nó sẽ trở nên tươi đẹp hơn nữa, bởi vì khi tham dự cuộc chơi Hướng Đạo anh đã làm một việc lớn lao cho người khác, nghĩa là anh đang chiến đấu chông lại sự nuông chiều tính vị kỷ vậy.

Về điểm thứ hai, đã có nhiều tài liệu trình bày một cách rất đầy đủ những giai đoạn liên tiếp của đời sống thiếu niên.

Điểm thứ ba, nhiệm vụ của Trưởng Hướng Đạo là một nhiệm vụ rất hào hứng, đó là mang trẻ ra mà tìm hiểu, chọn lấy những cái gì tốt cái gì xấu. Trong mỗi đứa trẻ, dù cho xấu nhất cũng có 5 phần trăm cái tốt. Điều thích thú là làm sao tìm ra được 5 phần tốt ấy và

cho nó phát triển lên đến 8, 9 mươi phần trăm. Đó mới gọi là giáo dục chứ không phải là dạy học.

Điều thứ tư, trong phương pháp giáo dục Hướng Đạo, phương pháp Hàng Đội hay hệ thống "bè nhóm" cho chúng ta một ý niệm cụ thể về việc huấn luyện cá nhân, nghĩa là đem thực hành tất cả những gì đã dạy cho trẻ.

Phương pháp Hàng Đội còn có một giá trị lớn lao về phương diện đào luyện tính khí, khi phương pháp ấy được sử dụng đúng đắn. Phương pháp này giúp trẻ nhận thấy rằng mọi người đều có trách nhiệm cá nhân để cho Đội mình tiến. Nó cũng giúp ta thấy rằng Đội cũng có một phận sự rõ rệt liên quan đến hưng vong của Đoàn. Nhờ phương pháp Hàng Đội, Đoàn Trưởng có thể chẳng những thực hiện được điều mình dạy mà cả những tư tưởng liên hệ đến tinh thần đoàn sinh nữa. Nhờ phương pháp Hàng Đội mà các HĐS có thể tự mình tuần tự học hỏi những gì các em luôn ca tụng và được Đoàn mang ra thực hiện. Chính phương pháp Hàng Đội đã tạo ra Đoàn và tất cả nền Hướng Đạo đều qui vào lĩnh vực ấy. Nó thực là một cố gắng được cụ thể hóa nhờ tinh thần cộng tác vậy.

NHIỆM VỤ CỦA TRƯỞNG

Việc giáo dục trẻ được thành công phần lớn tùy thuộc ở sự làm gương của chính Đoàn Trưởng. Nếu muốn trở thành vị anh hùng hay người anh cả của đứa trẻ thì không có gì khó khăn cả. Đến tuổi lớn chúng ta thường hay quên rằng ở đứa trẻ nào cũng sẵn có một kho tàng chứa đựng lòng sùng bái anh hùng.

Một khi Đoàn Trưởng trở thành vị anh hùng của trẻ thì anh đã có một dụng cụ mãnh liệt để làm cho chúng phát triển thêm lên nhưng đồng thời cũng mang trên vai một trách nhiệm hết sức lớn lao, các Đoàn sinh của anh sẽ quan sát anh một cách nhanh chóng ngay cả đến những đặc điểm nhỏ nhặt nhất của anh, dù cho đó là đức tính hay tật xấu. Tác phong của Trưởng sẽ trở thành tác phong của Đoàn sinh. Tính tình, sự lịch thiệp, sự cáu kỉnh, tính yêu đời tràn

trề hay sự kém hăng hái bền bỉ lòng ước ao tự kỷ hay việc thỉnh thoảng mất hẳn tinh thần v.v... chẳng những được Đoàn sinh khám phá ra mà còn được chúng bắt chước nữa.

Bởi thế, nếu muốn cho Đoàn sinh thực hành Luật Hướng Đạo hay những điều nào khác thì không gì bằng Đoàn Trưởng hãy tự mình áp dụng Luật Hướng Đạo ngay trong đời sống thường nhật của mình. Như vậy, chẳng cần nhiều lời dạy bảo các Đoàn sinh cũng sẽ noi theo gương anh.

Trung thành với phong trào

Đoàn Trưởng hãy nhớ rằng, ngoài nhiệm vụ đối với Đoàn sinh anh còn có bổn phận đối với phong trào coi như một khối toàn nhất. Mục đích của chúng ta trong công cuộc “đào luyện các thanh thiếu niên trở thành công dân tốt”, một phần lớn sẽ rất có ích lợi cho quốc gia và nhờ vậy nước nhà có một thế hệ giống nòi hùng cường, trung thành, hòa hợp và biết tôn trọng công lý; những điều này thực là một đảm bảo cho an ninh xứ sở và hòa khí đối với các quốc gia láng giềng.

Được trao phó nhiệm vụ dạy dỗ Đoàn sinh biết hy sinh và phục tùng kỷ luật bằng cách tự mình nêu gương thực hành, các Trưởng cần phải đặt mình trên những cảm nghĩ nhỏ nhen của cá nhân và phải có một tinh thần rộng rãi để sẵn sàng đặt tư kiến dưới những tôn chỉ cao cả của toàn thể.

Nhiệm vụ của Trưởng là dạy cho Đoàn sinh “chơi cuộc chơi” mỗi em giữ một phần việc, và ai ở chỗ nấy, như những viên gạch trong một bức tường vậy. Mỗi người đều được giao phó một phạm vi hoạt động, và khi Trưởng tự mình làm đầy đủ nhiệm vụ mình thì các HĐS chắc chắn sẽ đáp lại một cách rất tốt đẹp công cuộc giáo dục của mình.

Vả lại, chỉ bằng cách trông theo đích cao hơn của phong trào hay liên tưởng tới những hậu quả sẽ xảy ra trong mười năm sau này mà hôm nay chúng ta có thể thấy được những chi tiết trong một mẫu mực hợp lý hơn.

Và, dù với hết lương tri của mình, Đoàn Trưởng cũng vẫn không thể nào theo đúng đường lối đã vạch ra thì chỉ có một cách thông thường là đến thẳng với Đạo Trưởng hay gửi thư cho Bộ Tổng ủy Viên để xin lời giải thích. Nếu những lời giải thích của họ vẫn chưa thanh thỏa được quan điểm của anh thì tốt hơn cả là anh hãy rút lui. Tất cả chúng ta khi trở thành Trưởng Hướng Đạo đều được biết trước những gì cần phải làm sẽ phải ra sao rồi; và sau này nếu có gặp một vài chi tiết không phù hợp với mình thì đừng có trách là tại cấp trên.

Nhưng may thay, trong phong trào chúng ta, nhờ cách phân quyền và tự do hoàn toàn cho các chi hội địa phương mà chúng ta đã tránh được nhiều sự phiền toái thông thường các đoàn thể khác hay gặp phải.

Chúng ta cũng rất sung sướng vì đã có một Ban Huynh Trưởng lịch duyệt và luôn trung thành với phong trào coi như một khôi.

Một phần thưởng cho Đoàn Trưởng

Một lần có người dám nói với tôi rằng y là người sung sướng nhất đời. Và tôi đã phải nói với y rằng còn có một người sung sướng hơn y nữa, người ấy chính là tôi.

Anh đừng lầm tưởng rằng, để có cái diễm phúc ấy, anh và tôi chúng ta đã chẳng cần phải nhọc công chống trả với bao nhiêu nỗi khó khăn, nhưng còn trái lại nữa.

Chúng ta cảm thấy hài lòng vì đã thành công sau khi phải đương đầu với bao nỗi khó khăn, chịu đựng bao lời chỉ trích. Chính những cái ấy đã mang lại cho chúng ta sự hoan hỉ trọn vẹn nhất, vì: chúng ta đã khắc phục được chúng.

Anh không nên trông mong rằng đời mình sẽ là một cái giường trải đầy “gấm hoa” mà nếu đời quả thực như vậy thì ta sẽ chẳng còn cảm thấy hứng thú gì nữa.

Bởi vậy, trong công việc dìu dắt Đoàn sinh anh hãy sẵn sàng đón nhận những bực bội, những mối thất vọng.

Nhưng không sao đâu, hãy kiên tâm ! Chính vì thiếu kiên nhẫn mà biết bao người đã làm hỏng công việc và sự nghiệp của mình, nhiều hơn là do nghiện hút hay tật xấu gây ra.

Anh hãy cố gắng kiên tâm chịu đựng những lời chỉ trích hoặc những sự phiền hà do thủ tục hành chính gây ra cho đến một giới hạn nào đó; nhưng rồi thế nào phần thưởng của anh cũng sẽ tới !

Sự kiện là đã hoạt động để ngăn ngừa thói xấu vì nếu cứ để nó tự do hoàn thành thì sẽ ăn sâu mãi và chẳng bao lâu sẽ làm thối nát đám thanh thiếu niên - mang lại cho ta một mối khích lệ lớn lao vì như vậy chúng ta đã làm được một cái gì hữu ích cho xứ sở dù cho với bất cứ giá nào và ở bất cứ địa vị sang hèn nào.

Chính trong tinh thần ấy mà các Trưởng (Đoàn Trưởng, ủy viên v.v...) hoạt động cho phong trào.

Sở dĩ tổ chức của chúng ta có giá trị và phong trào của chúng ta ngày thêm bành trướng là nhờ ở một đạo quân gồm những hoạt động viên tự nguyện.

Và đây là một bằng chứng đáng kể về tinh thần ái quốc hiện đang tiềm tàng trong rất nhiều quốc gia : những người tình nguyện ấy đã dùng thời giờ, tài năng trong nhiều trường hợp, cả tiền của của họ nữa, để tổ chức việc giáo dục cho các thanh thiếu niên. Họ làm như vậy mà chẳng hề có một ý nghĩ mảy may nào về phần thưởng hay lời khen ngợi. Họ làm như vậy vì lòng ái quốc và kính yêu đồng bào họ mà thôi.

Ấu, Thiếu và Kha sinh là những phần tử của gia đình Hướng Đạo

ĐỨA TRẺ

Bước đầu để đạt tới thành công trong việc huấn luyện trẻ là hiểu biết đôi chút về các trẻ nói chung rồi đến từng đứa trẻ nói riêng.

Trong bài diễn từ đọc trước Hội Chấn Hưng Đạo Đức tại Luân Đôn, Bác sĩ SALEEBY đã nói : "Điều kiện đầu để thành công của nhà giáo là : hiểu rõ bản chất đứa trẻ. Đứa trẻ trai hay gái, không phải là một hình ảnh thu hẹp của người đàn ông hay đàn bà, cũng không phải là một mảnh giấy nhà giáo phải viết trên đó, nhưng mỗi trẻ đều có một tính tình của ả điên như : hiếu kỳ, khờ dại, và có một trạng thái huyền bí của tâm hồn cần được giúp đỡ một cách khéo léo, cần được khuyến khích, uốn nắn, gọt rủa hoặc có khi phải truất bỏ nữa".

Hãy luôn luôn hồi tưởng lại những ý tưởng của mình khi còn nhỏ, rồi anh sẽ hiểu những cảm nghĩ và ước vọng của trẻ hơn.

Dưới đây là những đức tính của trẻ ta cần đem ra cứu xét.

HÀI HƯỚC : Nên nhớ rằng theo bản tính thiên nhiên, đứa trẻ rất giàu tính hài hước, đôi khi hơi thô nhạt, nhưng luôn biết tán

thưởng một câu bông đùa và nhìn rõ góc cạnh kỳ khôi của sự vật. Sự kiện này mang ngay lại cho bất kỳ ai điều khiển trẻ em một trạng thái hài lòng và phấn khởi trong công cuộc của mình và khiến người đó trở thành người bạn cộng sự vui tính của trẻ chứ không phải một ông cai, miễn là người ấy biết hòa hợp với tính kỳ khôi của trẻ.

CAN ĐẢM : Đứa trẻ trung bình vẫn thường cố gắng để sống can đảm. Trẻ em có bản tính không hay càu nhàu, mặc dầu sau này chúng rất có thể trở nên như vậy khi chúng không còn biết tự trọng hay khi chúng kết giao với những người “bất mãn”.

TỰ TIN : Thường thường đứa trẻ rất tin tưởng ở khả năng của nó. Bởi vậy nó không thích bị coi là một đứa trẻ chỉ đâu làm đó. Nó rất muốn tự mình thí nghiệm lấy mặc dầu như vậy nó có thể gặp thất bại, nhưng chính vì mắc phải lầm lỗi mà trẻ thâu thập được kinh nghiệm và kiến tạo được tính khí của mình.

SẮC SAO : Trẻ thường sắc sảo như con dao pha, nên việc dạy chúng những môn như : quan sát, ghi nhận và giải đoán sự vật là điều rất dễ làm.

HIẾU ĐỘNG : Trẻ ở thành thị thường dễ bị xúc động hơn trẻ ở đồng quê, do bất cứ một sự khích động gì : chiếc xe cứu hỏa chạy qua, cuộc đánh lộn giữa hai người hàng xóm v.v... Vì bản tính cần thay đổi hoạt động nên trẻ không thể chăm chú vào một việc gì quá một hay hai tháng liền.

ĐA CẢM : Khi trẻ thấy ai quan tâm đến mình thì hưởng ứng liền và sẵn sàng theo người ấy, bất cứ là đi đâu. Đây là do tính “ngưỡng mộ anh hùng”, một sức mạnh đáng kể để trợ giúp Thiếu Trưởng.

TRUNG TÍN : Đặc điểm này trong tính khí của trẻ mang lại cho ta một niềm hy vọng vô biên. Thường trẻ em là những người bạn rất trung tín với nhau và do đấy mà tình thân hữu đến với chúng một cách hầu như tự nhiên vậy. Và trẻ hiểu đó là một nhiệm vụ. Bề ngoài, chúng có thể tỏ ra ích kỷ nhưng theo thường lệ thì chúng rất sẵn sàng giúp đỡ người khác, đây thực là một địa vực tốt đẹp cho công cuộc huấn luyện của chúng ta.

Nếu ta lưu ý và cứu xét những đặc tính khác nhau ấy của trẻ, ta sẽ thấy mình ở một cương vị rất tốt đẹp để thích ứng phương pháp huấn luyện cho hợp với khuynh hướng khác nhau của trẻ.

Sự cứu xét này là bước đầu để mang lại thành công trong công cuộc huấn luyện.

Trong một tuần đi thăm các đơn vị Hướng Đạo, tôi rất hân hoan được hỏi thăm ba trẻ tại 3 nơi khác nhau; những em này được giới thiệu với tôi là những trẻ bất trị hoặc du đảng trước khi gia nhập Hướng Đạo. Đoàn Trưởng mỗi đơn vị cho biết là đã khám phá được những ưu điểm ấy dưới mớ tính xấu của mỗi em, họ liền nắm lấy những điểm ấy để đặt trẻ vào những công việc hợp với tư chất đặc biệt của chúng. Và từ đấy ba em đều trở thành những đứa cừ khôi làm việc rất xuất sắc và đã hoàn toàn thay đổi tâm tính trên cái vốn cũ của chúng. Nếu quan tâm tổ chức đoàn để chỉ đạt được những thành công nhỏ mọn ấy thôi, thật cũng là xứng đáng lắm rồi.

Trong một bài đăng trên báo "Thế Giới Các Nhà Giáo" ông CASSON đã nói về đứa trẻ, một sản phẩm cầu kỳ của Tạo Hóa như sau :

"Theo kinh nghiệm của tôi, trẻ em có một thế giới riêng biệt, một thế giới mà chúng tự tạo cho mình và thầy giáo hay bài vở không được chấp nhận vào đó. Thế giới này cũng có những biến cố riêng, những tiêu chuẩn, những luật lệ, những chuyện xì xào và những dư luận chung nữa.

"Mặc dầu có sự can thiệp của cha mẹ và thầy giáo, trẻ vẫn một lòng trung thành với cái thế giới của chúng. Chúng tuân theo luật lệ riêng, dầu cho có hoàn toàn khác hẳn với những luật lệ mà chúng học ở nhà hay ở trường. Chúng vui lòng thà chịu đựng sự hành hạ của những người lớn vì đã không hiểu chúng, hơn là sống giả dối với luật lệ riêng của mình.

Ví dụ như luật lệ của nhà giáo tán thành việc giữ im lặng sự ăn ở ngoan ngoãn và trang nghiêm. Luật của trẻ thì hoàn toàn trái ngược, trẻ tán thành sự huyên náo, tính liều lĩnh và hoạt động.

Luôn nhớ rằng khi gia nhập Hướng Đạo trẻ muốn được hoạt động ngay. Bởi vậy trước hết ta đừng làm cho chúng nản lòng với quá nhiều lời giải thích. Hãy thỏa mãn lòng khát khao của trẻ bằng những trò chơi và hoạt động Hướng Đạo. Sau này, khi trẻ đã quen với không khí Hướng Đạo ta sẽ dần dần đem vào nơi chúng những chi tiết thiết yếu.

"Đánh lộn" "cười đùa" và "ăn" là ba điều thiết yếu căn bản của trẻ. Đó là những điều mà chúng ta hằng tha thiết, những điều này thật chẳng ăn nhập gì với các nhà giáo hay sách vở cả.

"Theo dư luận chung của trẻ thì : Ngồi trên ghế nhà trường, trong lớp học, bốn giờ một ngày, thực là một sự lãng phí đáng buồn về thời gian và ánh sáng mặt trời".

"Có ai từng biết một đứa trẻ khỏe mạnh mà lại đi van xin cha nó sắm cho nó một cái bàn để ngồi học không ? Hay đã có ai từng biết một đứa trẻ đang chạy chơi ở ngoài đường bỗng nhiên về xin mẹ cho phép vào ngồi yên trong phòng khách không ?

"Chắc chắn là không. Đứa trẻ không phải là một sinh vật để đặt ngồi một chỗ; cũng không phải là kẻ cầu an hay một người tin tưởng ở châm ngôn "an ninh trước đã" cũng không phải là một con "mọt sách" hay một nhà hiền triết.

"Đội ơn trên, đứa trẻ lại là một kẻ tràn trề niềm vui, sức vẫy vùng, háu ăn, hay dại dột, hay làm ồn ào, hay quan sát, và ưa khích động. Nếu không thì nó lại là đứa bất thường rồi !

“Chúng ta hãy cứ để cho cuộc tranh chấp giữa luật lệ của nhà giáo và luật lệ của trẻ tiếp diễn xem sao. Rồi thế nào trẻ cũng thắng như chúng ta từng thắng. Một vài đứa trẻ sẽ đầu hàng và sẽ được cấp học bổng, nhưng đại đa số sẽ tiếp tục chông cưỡng và sẽ trở thành những người có nhiều khả năng và cao thượng nhất trong nước.

“Phải chăng lịch sử đã chứng minh rằng Y-di- sơ (Edison) người đã đạt được hàng ngàn bằng sáng chế, ngày còn cắp sách đi học đã từng bị thầy giáo tông cổ về với lời ghi chú “ngu đần đến nỗi không thể dạy nỗi”.

Phải chăng chính Niu-Ton (Newton) và Đắc- Yunh (Dacvin), những người đã phát minh ra các phương pháp khoa học mà chúng ta dùng ngày nay, xưa kia đã từng bị các ông thầy chê là “quá ngu xuẩn”.

“Phải chăng còn trăm ngàn trường hợp tương tự nữa trong đó kẻ ngu đần nhất lớp, sau này lại là người hữu ích, và có biệt tài. Vậy phải chăng điều này chứng minh rằng phương pháp giáo dục ngày nay của chúng ta đã tỏ ra bất lực trong việc làm nảy nở khả năng của trẻ.

“Ta có thể nào coi đứa trẻ là đứa trẻ được không ? Chúng ta có thể áp dụng văn phạm, sử địa và toán học theo những đòi hỏi của thế giới trẻ con không ? Chúng ta có cách nào giải thích sự khôn ngoan của người lớn theo ngôn ngữ của trẻ được không ?

“Phải chăng rốt cuộc trẻ đã có lý khi chúng duy trì luật lệ của chúng về công bằng, nghĩa vụ và phiêu lưu ?

"Phải chăng trẻ đã đặt hành động trước nghiên cứu như chúng từng phải làm ? Phải chăng trẻ là một công nhân tý hon phi thường tự mình thực hiện lấy nhiều điều bởi vì thiếu sự hướng dẫn khôn khéo ?

“Có nên chăng để các ông thầy trở thành học trò trong một thời gian nào đó để họ học lại đời sống kỳ lạ của trẻ mà hiện nay họ đang cố gắng bóp méo hay đàn áp một cách tuyệt vọng.

“Tại sao lại đi ngược dòng khi dòng nước chảy xuôi và chảy đúng hướng nhỉ ?

“Phải chăng đã tới lúc chúng ta cần xét lại những phương pháp viễn vông của chúng ta và làm cho phù hợp với sự thực ? Tại sao chúng ta cứ lải nhải nói một cách bi thảm rằng : “trẻ vẫn là trẻ” thay vì hoan hô cái tiềm lực, lòng can đảm và óc sáng kiến lạ lùng của chúng. Và còn công cuộc nào cao thượng và hợp thời hơn cho một nhà giáo chân chính là việc hướng dẫn một cách vui vẻ những động lực hoang dại của bản chất trẻ em vào những ngã đường phục vụ xã hội ?”

CẢNH VỰC VÀ SỰ CÁM DỖ

Như tôi đã nói, bước đầu để thành công là hiểu biết trẻ và bước thứ hai là hiểu rõ gia cảnh của chúng; chỉ khi nào ta biết rõ cảnh vực của trẻ khi chúng sống xa anh em lúc đó ta mới xác định được những biện pháp cần thiết để gây ảnh hưởng tới trẻ.

Khi ta đã được cảm tình và sự hưởng ứng của cha mẹ trẻ em; khi họ đã liên hệ hợp tác và quan tâm đến công việc của Đoàn cùng hiểu rõ mục đích của phong trào Hướng Đạo rồi thì nhiệm vụ của Đoàn Trưởng đã nhẹ được một phần nào.

Ở nhà thỉnh thoảng trẻ cũng có thể bị những ảnh hưởng xấu xa cần phải được khắc phục. Ngoài ra trẻ lại còn có những sự cám dỗ khác mà huấn luyện viên phải sẵn sàng giúp đỡ chúng để chống trả lại. Nhưng nếu được biết trước thì anh có thể nghĩ ra phương pháp làm cho những sự cám dỗ ấy phải thất bại trong việc gây ảnh hưởng xấu cho các trẻ em của mình; và nhờ vậy mà tính khí của trẻ được phát triển theo những chiều hướng tốt đẹp nhất.

Một trong những cám dỗ mãnh liệt là điện ảnh. Điện ảnh hiển nhiên có một sức hấp dẫn lớn lao đối với trẻ và hiện có nhiều người đang nát óc để tìm cách chặn đứng những ảnh hưởng xấu xa của nó. Những ảnh hưởng của điện ảnh là một trong những cái rất khó ngăn chặn, mặc dầu đó là việc hoàn toàn đáng làm, nhưng điểm cần thiết là sử dụng phim ảnh cách nào để có lợi tối đa cho các cùng đích của ta. Theo nguyên tắc, một khi gặp sự khó khăn nào ta hãy đứng về phía đó rồi lái theo hướng của ta. Chúng ta cũng cố gắng tìm thấy phần giá trị trong điện ảnh để sử dụng vào các mục tiêu huấn luyện. Chắc chắn điện ảnh có thể là một công cụ rất hiệu lực để cổ vũ thói xấu bằng cách khiêu gợi, nếu ta không biết kiểm soát nó cho đích đáng. Nhưng hiện nay có nhiều biện pháp đã và đang được đem ra áp dụng để kiểm duyệt một cách thích hợp. Tuy nhiên nếu điện ảnh có một sức mạnh để gây sự xấu thì nó cũng có thể trở thành một mãnh lực để gây điều tốt.

Hiện nay có nhiều phim giá trị về vạn vật học và khảo sát thiên nhiên; những phim này giúp trẻ có một kiến thức rộng rãi về các diễn tiến của thiên nhiên hơn là những điều các em thâu lượm được bằng khả năng quan sát của riêng mình và chắc chắn còn hơn cả bất cứ tổng só các bài học về những vấn đề ấy. Sử học có thể dạy bằng hình ảnh có rất nhiều phim diễn lại đời sống các vị vua chúa nhân từ anh dũng, nhiều phim khác ly kỳ, hài hước. Nhiều phim trình bày việc xấu để lên án và "chê cười". Chắc chắn lối giáo dục bằng hình ảnh có thể cải tiến để gây ảnh hưởng tốt làm ta phải ngạc

nhiên, nhờ tính ham thích và say mê xem chiếu bóng của trẻ. Chúng ta nên nhớ rằng điện ảnh cũng có thể ảnh hưởng tương tự đôi với học đường. Hiện nay học đường cũng đang sử dụng điện ảnh một cách rất thuận lợi.

Trong phong trào Hướng Đạo chúng ta không thể sử dụng các phim trong một phạm vi rộng lớn như thế, song chúng ta có thể dùng phim ảnh để kích thích các cố gắng nội bộ.

Chúng ta phải làm cho phong trào của chúng ta đủ sức hấp dẫn để lôi cuốn trẻ mà chẳng cần phải chú trọng đến những phần giải trí khác vẫn thường có ở bên ngoài.

Việc trẻ hút thuốc lá và hậu quả tai hại đến sức khỏe, cờ bạc và các tính gian lận do cờ bạc mang lại; những tai hại của rượu chè, của sự cặp kè trai gái, của sự tục tỉu v.v... chỉ có thể sửa chữa khi Đoàn Trưởng biết rõ cảnh vực thường ngày của trẻ.

Ta không thể thực hiện điều đó bằng cách ngăn cấm hay trừng phạt nhưng bằng cách thay thế và những gì hấp dẫn và có hậu quả tốt.

Tình trạng thiếu nhi phạm pháp không phải do bẩm sinh nhưng phần lớn do óc phiêu lưu sẵn có trong tâm hồn, do tính dại dột, hoặc do sự thiếu kỷ luật, tùy theo bản chất của cá nhân của mỗi đứa trẻ.

Nói dối cũng là một tật xấu thông thường của trẻ, và tai hại thay nó cũng lại là bệnh dịch tràn lan khắp thế giới. Anh có thể nhận thấy những tính xấu này trong các bộ lạc man rợ và ngay cả trong những nước văn minh nữa.

Nói thật và sự nâng cao phẩm cách do đức tính này mang lại để trở thành một người đáng tin cậy là cả những gì khác biệt nơi tính chất một cá nhân và tính chất một dân tộc.

Bởi vậy chúng ta có bổn phận hết sức cố gắng đề cao gương danh dự và tính nói thật nơi trẻ em.

ĐOÀN QUÁN VÀ TRẠI HƯỚNG ĐẠO

Một liều thuốc chính để chữa ảnh hưởng của cảnh vực lẽ đương nhiên là sự thay thế cảnh vực đó bằng một cảnh vực tốt. Điều này có thể thực hiện một cách tốt đẹp nhờ đoàn quán và trại HĐ.

Khi nói đoàn quán, tôi không có ý nói tới cuộc nghiêm tập nửa giờ mỗi tuần trong phòng học lớn do nhà trường cho mượn. Lối này thường là mục tiêu của những ai có nhiệm vụ săn sóc trẻ. Tôi muốn nói đến một nơi mà trẻ có thể thực sự cảm thấy như đang ở nhà, mặc dầu đó chỉ là một cái hầm chứa rượu, hay căn buồng trên trần, một nơi trẻ có thể lui tới hàng ngày, vào lúc ban tối nếu cần, và có thể tìm ở đó những công việc giải trí thích hợp gồm các hoạt động đủ loại, trong một bầu không khí vui tươi, sung sướng.

Nếu Đoàn Trưởng chỉ mới giải quyết được vậy thôi thì cũng đã là điều tốt đẹp để mang lại cho trẻ một cảnh vực tốt, một liều thuốc tốt trị những chất độc đang bám chặt vào tâm hồn và tính khí trẻ.

Tiếp đến là trại HĐ, trại cũng là một phương dược linh diệu hơn cả đoàn quán (nhưng cần phải được tổ chức càng nhiều càng hay). Ở trại, bầu không khí cởi mở và thoải mái, tình bằng hữu do cuộc chung sống liên tiếp dưới một mái lều, giữa nơi khoáng đãng, quanh đống lửa trại, mang lại cho trẻ sự cao đẹp của tâm hồn và cung cấp cho Trưởng một dịp tốt hơn hết để có thể nắm vững được trẻ và truyền cảm nhân cách của mình sang chúng.

LÀM GÌ ĐỂ LÔI CUỐN TRẺ ?

Tôi muốn liên tưởng tối một người đang cố gắng lôi cuốn trẻ vào vòng ảnh hưởng tốt như một ngư ông đang khao khát bắt cá.

Nếu ngư ông dùng mồi bằng thức ăn mình thích thì chắc chắn sẽ không câu được nhiều cá, nhất là không thể nào câu được cá rút rát hay cá lớn. Bởi vậy ngư ông phải dùng mồi thích hợp.

Trẻ cũng thế, nếu anh cố gắng giảng thuyết cho chúng về những điều anh đã cho là cao siêu thì chắc chắn anh sẽ chẳng lôi cuốn được chúng. Những lời quá đạo đức sẽ làm cho cả những đứa có tinh thần nhất cũng phải lẩn tránh và tiếc rằng những đứa trẻ đó lại là những đứa anh muốn nắm lấy.

Chỉ có một cách để nắm giữ đứa trẻ đó là : hãy đem lại những gì thật hấp dẫn và thích thú cho chúng. Và tôi tin rằng anh sẽ thấy HĐ làm như vậy. Sau đó anh có thể gia giảm vào đấy những gì anh muốn mang thêm lại cho trẻ.

Muốn lôi cuốn được trẻ anh phải là bạn của chúng. Nhưng cũng đừng quá vội vã khi trẻ hãy còn rụt rè và chưa làm quen với anh.

Trong cuốn sách nói về đứa trẻ (Book of the Child) ông F.D. HOW đã tóm tắt hợp lý câu chuyện dưới đây :

"... Có người hàng ngày phải đi qua một con đường nhơ bẩn thấy một đứa trẻ mặt mày nhem nhuốc, chân tay gầy guộc đang nghịch cái vỏ chuối dưới rãnh; người này gật đầu gọi nó, nó sợ hãi và cắm đầu chạy. Ngày hôm sau người ấy lại gọi nó. Thằng nhỏ đoán chừng người này không có chi đáng sợ cả, liều nhổ bọt về phía ông ta. Hôm sau nữa, thằng nhỏ chỉ giương mắt đứng nhìn. Ngày khác nữa nó gọi lớn : Ông ơi ! khi người ấy đi qua rồi mỉm cười khi người khách lạ gật đầu chào nó. Và từ hôm đó nó bắt đầu ngày ngày đứng chờ cái chào này. Sau cùng sự thành công đã đến khi thằng nhỏ đứng đợi người ấy ở góc đường, dơ bàn tay gầy guộc để nắm lấy tay ông ta.

Tuy là một con đường nhơ bẩn nhưng thực ra nó đã trở thành những điểm sáng chói nhất trong cả một đời của ông ta vậy.

Hoạt động hăng hái ngoài trời
là bí quyết để gây tinh thần Hướng Đạo

PHƯƠNG PHÁP HƯỚNG DẠO

Hướng Đạo là cuộc chơi cho trẻ và do trẻ hướng dẫn, trong cuộc chơi này các anh lớn có thể gây cho các em nhỏ một bầu không khí lành mạnh và khuyến khích chúng thực hiện những hoạt động lành mạnh giúp phát triển tinh thần công dân.

Thiên nhiên học và đời sống rừng là sức hấp dẫn mãnh liệt nhất trong phương pháp Hướng Đạo. Phương pháp này săn sóc đến từng cá nhân chứ không săn sóc tập thể, và nâng cao trí thức cùng những đức tính thuần túy đạo lý hay thuần túy thể lực.

Trước hết Hướng Đạo nhắm vào những đích ấy và ngày nay qua nhiều kinh nghiệm, ta thấy phương pháp Hướng Đạo có thể đạt được những điểm ấy nếu được đem áp dụng một cách chính xác.

Ông JAMES E. RUSSEL Viện trưởng Trường Đại học Sư phạm, thuộc Đại Học Đường Columbia, Nữu Ước, có lẽ là người đã trình bày đầy đủ nhất về mục đích và phương pháp Hướng Đạo.

Ông viết : “Chương trình Hướng Đạo là công việc của người lớn được cắt xén cho hợp với tầm sức của trẻ. Chương trình này lôi cuốn trẻ chẳng phải vì nó là một đứa trẻ, nhưng vì nó là một người đang thành nhân, chương trình Hướng Đạo không đòi hỏi trẻ những cái mà người lớn không làm, nhưng phương pháp Hướng Đạo, từ một vị trí đang đứng, tiến dần đến một vị trí mà trẻ muốn đạt tới.

Chính phương pháp Hướng Đạo mới là một đặc điểm nổi bật hơn hết chứ không phải chương trình học tập. Phương pháp Hướng Đạo hầu như lý tưởng vì là một kế hoạch được hệ thông hóa để hướng dẫn trẻ làm điều ngay và gây nơi trẻ những tập quán tốt. Khi thực hiện sẽ có hai điểm rõ rệt : điểm thứ nhất là những tập quán ấy bất di dịch; điểm thứ hai là phương pháp Hướng Đạo mang lại cho trẻ cơ hội để gây sáng kiến, tự chủ, tự tin và tự quyết.

Trong việc phát triển sáng kiến, phương pháp Hướng Đạo không tùy thuộc vào chương trình làm việc cho trẻ, mà còn sử dụng cả guồng máy hành chánh nữa. Kế hoạch hành chánh là một cơ hội tốt đẹp để thoát ly bất cứ một phương pháp thông thường nào. Kế hoạch này được thực hiện trong Đội và Đoàn. Nó dạy trẻ làm việc tập thể với nhau theo nhóm. Nó gây cho trẻ tinh thần cộng tác vì mục đích chung, nội dung kế hoạch này tự nó đã là một lề lôi dân chủ.

Lúc đầu hãy khuyến khích trẻ làm việc nghĩa với một tinh thần đứng đắn và vui tươi, chứ không phải làm một cách giả tạo đáng chê và nhắm vào phần thưởng; rồi làm cho tinh thần ấy nảy nở thêm bằng cách giúp ích cho cộng đồng. Anh có thể giúp trẻ nhiều hơn nữa bằng cách khuyến khích chúng học chuyên môn tuân theo kỷ luật, nâng cao kiến thức, vì anh đã dạy cho trẻ chẳng phải lề lối mưu sinh mà là lề lôi để sống vậy.

HOẠT ĐỘNG HĐ RẤT GIẢN DỊ

Đối với người ngoại cuộc, khi mới thoạt nhìn thì Hướng Đạo có vẻ là một vấn đề hết sức phức tạp, và nhiều người có lẽ đã ngại ngùng không muốn làm Trưởng HĐ khi họ nghĩ tới số lớn những điều họ cần biết để dạy trẻ. Họ sẽ chẳng phải như vậy đâu, nếu chỉ nhận định mấy điểm sau đây :

1. Mục đích HĐ hoàn toàn giản dị.
2. Đoàn Trưởng gây cho trẻ cao vọng, và lòng ham muốn tự học hỏi bằng cách gợi cho trẻ những hoạt động khả dĩ lôi cuốn được chúng và khiến chúng cứ dựa theo kinh nghiệm sẵn có mà thực hành cho đến khi làm đúng (những hoạt động này đã được nêu ra trong cuốn “Hướng Đạo cho Trẻ em”).
3. Đoàn Trưởng điều khiển Đoàn qua các Đội Trưởng.

MỤC ĐÍCH HƯỚNG ĐẠO

Mục đích của giáo dục Hướng Đạo là kiện toàn trình độ của thế hệ công dân tương lai, đặc biệt là về tính khí và thế lực, là thay thế Vị Ngã bằng Vị Nghĩa, là làm cho trẻ trở nên hữu hiệu về tinh thần cũng như về thể xác với mục tiêu sử dụng hiệu lực ấy để giúp ích đồng loại.

Tinh thần công dân đã được định nghĩa tóm tắt là : “sự tích cực trung thành với cộng đồng”. Ở một nước tự do thì thường dễ tự coi mình là một công dân tốt bằng cách tuân theo luật pháp, làm tròn nhiệm vụ bằng cách biểu lộ sự lựa chọn của mình về chính trị, thể thao hay về các hoạt động khác. Khẩu từ “Mặc kệ” và thái độ hờ hững về sự hưng vong của đất nước chỉ là tinh thần công dân tiêu cực.

Có tinh thần công dân tiêu cực thì không thể nào bảo vệ được những đức tính : tự do, công bằng và danh dự trên cái thế giới ngày nay được. Chỉ có tinh thần công dân tích cực mới làm được việc ấy.

BỐN LÃNH VỰC CỦA CHƯƠNG TRÌNH HUẤN LUYỆN HĐ

Để thực hiện mục đích đào luyện trẻ thành những công dân tương lai xứng đáng, chúng tôi đã đề ra bốn lĩnh vực sau đây mà chúng tôi xét thấy cần thiết. Những lĩnh vực ấy được làm phát triển từ nội tâm trẻ thay vì đưa từ bên ngoài vào.

TÍNH KHÍ : Ta rèn luyện tính tính nhờ : Phương pháp hàng đội, Luật, Chuyên môn HĐ, đời sống ngoài trời, việc giao trách nhiệm cho Đội trưởng, trò chơi tập thể và sự tháo vát nhờ những sinh hoạt ở trại. Lĩnh vực này còn bao gồm cả sự công nhận Thượng Đế, đấng tạo nên vạn vật, sự thưởng thức vẻ đẹp của Thiên nhiên, và lòng yêu thương các sinh vật mà đời sông ngoài trời làm ta quen thuộc.

KIỆN KHÁNG VÀ SỨC KHỎE : Được mang lại nhờ các trò chơi, tập thể dục, sự am hiểu và áp dụng vệ sinh cá nhân, các thức ăn uống.

THỦ CÔNG NGHỆ VÀ CHUYÊN MÔN : Đôi khi nhờ các hoạt động trong phòng, nhưng hầu hết chính là nhờ việc tạo tác tiền phong, bắt cầu, dựng trại, khiếu mỹ thuật. Tất cả những hoạt động này giúp trẻ trở thành những cộng tác viên có nhiều khả năng.

GIÚP ÍCH : Nhờ việc hàng ngày thực hiện các giáo điều bằng cách thực hành "việc nghĩa" trang nhã, hành động tốt, từ những việc nhỏ bé đến những việc cộng đồng, cấp cứu, cứu nạn.

Chi tiết về 4 lĩnh vực trên được trình bày sau đây và được mô tả trong phần III.

BẢNG PHÂN TÍCH
Chương trình HĐ đào tạo công dân

I. - TÍNH KHÍ

Nhắm vào những đức tính	Đạt được nhờ sự thực hành
a) Về phương diện công dân	
- Thẳng thắn - Tôn trọng quyền lợi kẻ khác - Kỷ luật - Thuật chỉ huy - Tinh thần trách nhiệm	- Công việc đội - Trò chơi đồng đội - Thực hiện Hội đồng Minh Nghĩa (Hội đồng Đội Trưởng) - Luật và Lời Hứa HĐ
b) Về phương diện đạo đức:	
- Trọng danh dự - Tinh thần hào hiệp - Tự tin - Can đảm - Khả năng hưởng vui thú - Hướng thượng tư tưởng - Tôn giáo - Tôn kính	- Hoạt động và sinh hoạt HĐ - Thưởng thức Thiên nhiên - Hiểu biết và học hỏi Thiên nhiên - - Học tinh tú - Yêu thương loài vật - Giúp đỡ đồng loại (coi đoạn IV dưới đây)

II. - SỨC KHỎE KIỆN KHANG

Nhắm vào những đức tính	**Đạt được nhờ sự thực hành**
a) Kiện khang	Trách nhiệm về sự khang kiện của mình Vệ sinh Tiết độ (continence) Điều độ (tempérance) Làm nảy nở thân hình Trò chơi
b) Sức khỏe	Bơi lội Du hành Trèo núi và hoạt động ngoài trời

III. - THỦ CÔNG VÀ KHÉO LÉO

Nhắm vào những đức tính	**Đạt được nhờ sự thực hành**

a) Thạo kỹ thuật	Kỹ thuật Hướng Đạo Thủ công trại Các hoạt động tương tự Tạo tác tiền phong
b) Sáng kiến:	Những chuyên hiệu Khéo léo chân tay
c) Trí tuệ: Óc quan sát Óc giải đoán Thuật tự diễn đạt	Các việc làm thích thú và hữu ích (hobbies - dadas) Nghề rừng Thuật theo vết

IV. GIÚP ÍCH

Nhắm vào những đức tính	**Đạt được nhờ sự thực hành**
Vị tha Nhiệm vụ công dân Lòng yêu thương Phụng sự Tổ quốc Phụng sự nhân loại	Luật và Lời Hứa Hướng Đạo Làm việc nghĩa Cứu thương, cấp cứu Thuật cứu hỏa Đội cấp cứu Giúp việc trong các bệnh viện Các hoạt động khác để giúp ích cộng đồng

HOẠT ĐỘNG HƯỚNG ĐẠO

Nói đến Hướng Đạo là nói tới các công việc và hoạt động liên hệ đến người thợ rừng, các nhà thám hiểm, các nhà săn bắn, các nhà hàng hải, các phi hành gia, các người mở đường và các chiến sĩ biên phòng.

Đem lại hoạt động của các ngành trên đến cho trẻ là cung cấp cho chúng một hệ thông trò chơi và cách thực tập có thể làm thỏa

mãn được ước vọng và hợp với bản tính tự nhiên của chúng dù cho đó là một tổ chức để vui chơi, để nghịch ngợm, hay để “giết” thời giờ, hoạt động HĐ mang lại cho trẻ một bộ đồng phục và trang cụ gọn đẹp nó kích thích trí tưởng tượng, óc phiêu lưu của trẻ và đem chúng vào một đời sống hoạt động ngoài trời.

Theo quan điểm của phụ huynh, hoạt động HĐ mang lại sức khỏe và làm nẩy nở thân xác trẻ, dạy trẻ tính cương quyết, tháo vát và khéo chân tay, gây cho trẻ những đức tính về kỷ luật, can đảm, cao thượng và yêu nước. Nói tóm lại hoạt động HĐ nẩy nở tính khí, một điều cần thiết hơn bất cứ điều gì khác để lập thân.

Hướng Đạo là một cuộc chơi vui thú ở ngoài trời, nơi mà các trề đang thành nhân và các thiếu niên có thể cùng nhau đi phiếu lưu như anh em một nhà. Nhờ đó mà trẻ trở nến vui vè, khỏe mạnh, tháo vát và ưa giúp người.

Chương trình huấn luyện Hướng Đạo lôi cuốn trẻ từ mọi giai cấp, giàu hay nghèo, sang hay hèn, và ngay cả những đứa trẻ bị tật nguyền như : tê liệt, câm, điếc, mù v.v... HĐ gây nơi trẻ ý muốn học hỏi. Nguyên tắc hành động của HĐ là nghiên cứu ý kiến của trẻ và

khuyến khích nó tự giáo dục lấy mình thay vì được người khác giáo huấn.

HĐ khai triển một cách tốt đẹp việc huấn luyện chuyên môn cho trẻ bằng một hệ thống chuyên hiệu khác nhau về những việc làm thích thú và hữu ích (hobbies - dadas) và về thủ công nghệ, ngoài những chương trình hạng Nhì và hạng Nhất hiện nay HĐ còn trắc nghiệm khả năng của trẻ về bơi lội, tạo tác tiền phong, nấu bếp, nghề thợ rừng và những điểm khác có tính cách can đảm và khéo chân tay. Mục đích của việc công hiến cho trẻ càng nhiều hoạt động càng hay ở một mức độ sơ đẳng, là muốn lôi cuốn mọi loại trẻ để chúng thử sức mình trong những loại công việc khác nhau, và khi Đoàn Trưởng chăm chú theo dõi trẻ, anh sẽ có thể nhận xét một cách rõ ràng xu hướng đặc biệt của mỗi đứa rồi tùy đó mà hướng dẫn nó. Đây là một đường lôi tốt đẹp nhất để làm nẩy nở cá tính của trẻ và để dẫn chúng thành công trong một chức nghiệp.

Ngoài ra chúng ta còn khuyến khích tinh thần trách nhiệm cá nhân để sao cho trẻ tự làm nẩy nở lấy cơ thể và phát triển sức khỏe của mình và chúng ta tin ở danh dự của trẻ cùng trông đợi nơi chúng hàng ngày sẽ thực hiện những việc nghĩa cho kẻ khác.

Khi mà chính Trưởng có một cái gì giống với trẻ, có thể nhìn sự vật trên quan điểm của trẻ và nếu có nhiều trí tưởng tượng, anh sẽ có thể bày ra rất nhiều hoạt động mới khác nhau để đủ thỏa mãn lòng khao khát mới lạ của trẻ. Chúng ta hãy bắt chước các rạp hát : một khi thấy tuồng của mình không còn hấp dẫn nữa, họ ngừng ngay và thay thế vào đó một vở tuồng khác hấp dẫn hơn, chứ không tiếp tục trình diễn vở tuồng cũ nữa.

Một cái hố nhỏ cũng đủ để cho trẻ tìm thấy ở đó những trò chơi phiêu lưu. Vậy, tuy là người lớn tuổi nhưng trẻ tính anh cũng sẽ cảm thấy như vậy. Không cần phải có nhiều tiền hay nhiều dụng cụ mới sáng chế được ý kiến mới mẻ, chính trẻ cũng có thể giúp ta bằng các ý kiến của chúng.

Một cách nữa, để khám phá những hoạt động của có thể lôi cuốn trẻ, đó là : Trưởng hãy dùng tai mà nghe, đừng có mệt óc làm chi.

Trong thời chiến, về ban đêm, khi người lính thám sát muốn có tin tức về sự di chuyển của địch, người ấy phải lắng tai nghe luôn luôn. Trẻ cũng thế, khi anh chưa biết rõ xu hướng, hay tính khí của trẻ, anh hãy lắng tai mà nghe.

Bằng nghe ngóng anh sẽ nhận thấy rõ tính khí của mỗi trẻ hơn, nhờ vậy sẽ tìm được đường lôi thích hợp để lôi cuỗn trẻ.

Tại Hội đồng Đoàn và trong những buổi nói chuyện quanh vòng lửa nếu anh lấy việc nghe ngóng và quan sát trẻ làm chính, anh sẽ hiểu nhiều về trẻ, hơn là nói cho chúng nghe và ghi nhớ.

Khi thăm phụ huynh HĐ cũng vậy, anh đừng có thao thao bất tuyệt cổ vũ cái giá trị của HĐ, hãy lắng tai nghe ý kiến của họ về cách thức rèn luyện trẻ, về ước vọng của họ nơi phong trào và về những khuyết điểm của chúng ta.

Nói tóm lại, khi thiếu ý kiến mới, đừng nên buộc các hoạt động của đoàn sinh phải như thế này, phải như thế kia. Hãy lắng tai mà nghe và hỏi xem trẻ thích những hoạt động gì rồi cố gắng mà tìm cách làm cho các hoạt động mà trẻ đề nghị trở nên có ích hơn.

Khi mà trong đoàn luôn có những tiếng cười ròn rã và được thành công luôn trong các cuộc thi đua, lại có những sự hào hứng về các cuộc phiêu lưu mới thì không thể nào còn có những trẻ xin ra đoàn vì lý do buồn chán nữa.

TINH THẦN HƯỚNG ĐẠO

Đặc điểm được tả dưới đây là tinh thần của phong trào và chìa khóa để cởi mở tinh thần ấy là câu chuyện thần tiên về đời sống rừng và lòng yêu thiên nhiên.

Ở cái thời đại vật chất này, bất cứ một đứa trẻ nào và ngay cả người lớn nữa, ai mà lại có thể dửng dưng trước tiếng gọi của Rừng Xanh và của Phiêu Lưu ?

Có lẽ đây là bản tính đã cũ kỹ rồi, nhưng dù sao cho đến nay nó cũng vẫn còn. Với chìa khóa này ta có thể mở được tấm cửa lớn, nếu chỉ là đón lấy chút gió mát hay ít ánh sáng mặt trời để tưới vào những sinh vật đang bị héo hắt trong phòng mà thôi.

Nhưng thường thì còn có thể hơn thế nữa.

Đối với trẻ, những anh hùng chốn rừng xanh, những người lính biên phòng, các nhà thám hiểm, các thủy thủ vượt trùng dương, các phi công bay vút trên từng mây, thảy đều là các vị anh hùng cả.

Nơi nào mà các người ấy đi, trẻ đều theo tới và chúng sẽ vui cười, nhảy múa theo những điệu hát ca tụng lòng dũng cảm chí phiêu lưu, tinh thần thượng võ, sự tài ba và lòng vui sướng vì được hy sinh cho người khác. Trong đó có đầy đủ mọi sự đối với trẻ.

Chúng ta hãy ngắm đứa trẻ đang đi xuống phố kia kìa ! Mắt nó đang nhìn xa ! Phải chăng nó đang mơ tưởng đến cánh đồng bát ngát hay biển cả xanh biếc ?

Nhưng dù sao thì chắc chắn những thứ đó chẳng hiện diện nơi đây. Tôi cũng biết như vậy !

Có bao giờ anh từng trông thấy trâu chạy lồng lộn trong công viên Ken-sinh-tôn (Kensington) không ? Anh có hề trông thấy khói tỏa mịt mù từ căn nhà của dân Si-U (Sioux) ẩn nấp dưới bóng đài kỷ niệm Hoàng đế Ân-be (Albert) không ? Thế mà tôi, tôi đã từng trông thấy tất cả mọi thứ đó trong năm nay rồi đấy !

Nhờ hoạt động HĐ mà ngày nay trẻ có cái may mắn là tự trang bị cho mình bằng những bộ đồ giống như của các người trong nghiệp đoàn thợ Rừng. Trẻ có thể tìm đường theo vết truyền tin, nhóm lửa, dựng nhà và tự nấu lấy thức ăn. Trẻ lại còn sử dụng bàn

tay của chúng để hoàn thành nhiều công tác thuộc phạm vi tạo tác tiền phong và nghệ thuật cắm trại nữa.

Đoàn thể của trẻ là một nhóm tự nhiên, do chính trẻ điều khiển. Trẻ có thể chỉ là người thường trong bọn, nhưng nó có tên riêng của nó. Nó tìm cách học hỏi để thưởng thức thú vui của đời sông ngoài trời.

Rồi đến cái góc cạnh tinh thần nữa chứ ! Nhờ lòng yêu thiên nhiên dần dần thấm nhuần qua những cuộc thám du trong rừng tâm hồn non nớt của trẻ được nảy nở và thêm mạnh mẽ; đời sống ngoài trời là trường học tốt nhất để rèn luyện óc quan sát và giúp trẻ nhận ra cái kỳ lạ của một thế giới huyền ảo. Nó khai sáng trí óc để giúp trẻ biết thưởng thức cái đẹp đang phô trương hàng ngày trước mắt chúng. Đời sống ngoài trời giúp trẻ sinh trưởng chốn thị thành hiểu rằng các vì sao còn cao xa hơn ống khói lò sưởi nhiều và những đám mây hồng lúc mặt trời lặn còn đang lồng lộng chốn xa xăm và cao hơn những mái rạp chiếu bóng nữa.

Vạn vật học mang lại cả một khối hòa hợp và nhiều điểm vô biên, về lịch sử và nhiều vật nhỏ bé nhất như là thành phần xây dựng vĩ đại của Đấng Tạo Hóa. Và trong những tạo vật ấy, tình dục và sự sinh sản giữ một phần đáng kể.

Tầm mắt của trẻ nhìn ra nơi núi cao, biển rộng. Trong phong trào Hướng Đạo trẻ tự cảm thấy đời sống mình gần với đời sống của các nhà thám hiểm, các người thợ Rừng v.v...

Hoạt động Hướng Đạo là một phương tiện nhờ đó một thiếu niên du đãng nhất cũng có thể trở thành người có tinh thần cao và có lòng tin nơi Thượng Đế. Và nếu đem liên kết với bổn phận đối với Thượng Đế và tha nhân, bậc cha mẹ hay các vị giáo sĩ có thể căn cứ vào đó mà xây dựng một cách hết sức dễ dàng bất cứ một hình thức tín ngưỡng nào mà họ mong muốn. Anh có thể mặc cho trẻ bất cứ một bộ y phục nào : cao bồi, nhà binh hay áo cộc, anh có thể trang sức cho chúng cho đến lúc bảnh bao như bộ đồ mới sơn, nhưng tinh thần của nó vẫn không phù hợp khi anh tới vỗ về trên lưng nó : "Phải chăng nó thật là một vị anh hùng hay một vị thánh".

Tinh thần được hun đúc từ nội tâm, không phải do cái vẻ hào nhoáng bên ngoài. Khi ta gặp trẻ, tinh thần nó đã có sẵn rồi, ta chỉ cần khám phá và lôi nó ra ánh sáng mà thôi.

Lấy danh dự của mình mà cố gắng thực hiện Luật và Lời Hứa Hướng Đạo là một sức mạnh về kỷ luật ràng buộc trẻ, và chín mươi chín phần trăm trẻ đều thực hiện được cả. Ta không "bắt" trẻ phải làm thế này, phải làm thế nọ; ta hướng dẫn trẻ bằng câu "hãy". Luật Hướng Đạo được đặt ra để hướng dẫn hành động của trẻ hơn là đàn áp tính xấu của chúng. Luật Hướng Đạo nêu ra những cái gì tốt đẹp và mong đợi nơi HĐS tự mình thực hiện lấy điều tốt ấy.

PHƯƠNG PHÁP HÀNG ĐỘI

Phương pháp hàng đội là một đặc điểm thiết yếu nhất của phương pháp giáo dục Hướng Đạo. Nó không giống tất cả những phương pháp của các đoàn thể khác và khi đem ra áp dụng một cách đứng đắn, phương pháp hàng đội chắc chắn sẽ mang lại kết quả.

Việc xếp đặt trẻ thành những đội từ 6 đến 8 em và huấn luyện chúng như những đơn vị riêng biệt; dưới sự điều khiển của chính trẻ là cái chìa khóa mở cửa dẫn tới việc có một đoàn khá.

Đội luôn là một đơn vị hoạt động trong Hướng Đạo dù là để chơi hay làm việc, để thi hành kỷ luật hay thực hiện sứ mạng.

Một biện pháp vô giá trong việc rèn luyện tính khí của trẻ là giao phó trách nhiệm cho từng cá nhân. Ta có thể thực hiện điều này ngay, khi ta đề cử một Đội Trưởng đứng ra lãnh trách nhiệm chỉ huy Đội của em ấy. Và ta cũng giao phó cho em này việc hướng dẫn và làm phát triển đức tính của mỗi trẻ trong Đội của em ấy. Điều này xem ra có vẻ to tát, nhưng trong thực tế rất dễ thực hiện.

Rồi, bằng cách khuyến khích và tổ chức thi đua giữa các Đội, anh có thể gây được tinh thần đồng đội. Tinh thần ấy được thỏa mãn một cách hoàn toàn bởi vì nó kích thích và làm phát triển khả năng của chúng. Trong Đội, mỗi trẻ đều cảm thấy mình là một phần tử có trách nhiệm về danh dự của Đội và trong một phạm vi nào đó, Đội đều tùy thuộc khả năng hoạt động của mỗi người.

*HOẠT ĐỘNG ĐOÀN -
HỘI ĐỒNG MINH NGHĨA*

Điều quan trọng là Đoàn Trưởng phải nhìn thấy rõ cái giá trị đặc biệt mà phương pháp hàng đội có thể mang lại. Mó là một đảm bảo tốt đẹp nhất để gây động lực liên tục và mang lại thành công cho Đoàn. Nó giúp Đoàn Trưởng khỏi bận bịu với những công việc nhỏ nhặt thông thường.

Nhưng trước và trên hết Đội là trường rèn luyện tính khí cho từng cá nhân.

Đoàn chỉ tiến mạnh khi Đội Trưởng được trao thực quyền và trách nhiệm. Đây là bí quyết để thành công trong phương pháp Hướng Đạo.

Phương pháp hàng đội giúp cho Đội Trưởng có dịp thực hành nhiệm vụ và đức tính của nghề lãnh đạo, giúp cho Đội sinh tập nhịn nhục vì ích chung và mang lại những yếu tố về sự biết quên mình cũng như tính tự chủ cần thiết cho tinh thần đồng đội trong công tác và tình bằng hữu tốt đẹp.

Nhưng muốn gặt được nhiều kết quả tốt đẹp nhất bằng phương pháp này, chúng ta phải thực sự để cho trẻ hoàn toàn tự do thi hành nhiệm vụ của chúng. Nếu ta chỉ giao cho trẻ một phần trách nhiệm thì đương nhiên ta cũng chỉ có thể đạt được một phần kết quả mà thôi. Mục đích chính của Hướng Đạo không phải vì muốn tránh phiền phức cho Đoàn Trưởng mà ta giao phó trách nhiệm cho trẻ, nhưng vì làm vậy ta sẽ tạo cho trẻ có cơ hội phát triển tính khí.

Đoàn Trưởng nào muốn hy vọng thành công thì chẳng những phải nghiên cứu những gì nói về phép hàng đội và những phương pháp liên hệ mà còn phải đem ra thực hành những gợi ý đã học được nữa.

Điều quan trọng là ta phải thực hiện sự việc và chỉ có nhờ những sự thử thách liên tục mà các Đội Trưởng và Đoàn sinh có thể thâu thập được kinh nghiệm.

Ta càng giao cho trẻ nhiều trách nhiệm bao nhiêu trẻ lại càng đáp ứng lòng tin tưởng của ta bấy nhiêu; và nhờ đó mà chúng càng trở nên mạnh mẽ về cả thể xác lẫn tính khí.

ĐỒNG PHỤC HƯỚNG ĐẠO

Tôi thường nói : "Tôi không quan tâm chút nào về việc một HĐS có mặc đồng phục hay không, chừng nào em đó vẫn còn đặt cả tâm hồn vào công việc của mình và thực hành Luật Hướng Đạo".

Sự thật thì khó mà thấy một HĐS nào lại không muốn mặc đồng phục khi có đủ phương tiện để sắm. Vả lại tinh thần sẽ thôi thúc em ấy mặc đồng phục HĐ.

Một luật lệ tương tự cũng đương nhiên được áp dụng cho những ai có nhiệm vụ thể hiện phong trào Hướng Đạo. Tôi muốn nói đến Trưởng và các Uỷ viên. Không có gì ràng buộc họ phải mặc đồng phục một khi họ không thích. Đồng thời ở cương vị của họ, họ có bổn phận phải nghĩ tới người khác hơn chính mình. Riêng phần tôi, tôi luôn mặc y phục Hướng Đạo dù chỉ là đi thăm một Đội mà thôi vì tôi biết chắc rằng y phục đó sẽ làm tăng thêm tinh thần của trẻ, và khiến chúng quý trọng bộ đồng phục của mình khi thấy không phải chỉ có chúng mà cả người lớn cũng mặc nữa, nó nâng cao giá trị của chính trẻ, khi chúng thấy được săn sóc một cách đứng đắn bởi những người lớn cùng chung sông một tình thân hữu với chúng. Theo chi tiết thì việc ăn mặc cho đúng cách có vẻ là một vấn đề nhỏ nhặt nhưng rất có giá trị trong việc làm nẩy nở tinh thần tự trọng và

ảnh hưởng lớn đến thanh danh của phong trào đối với người ngoài vì những người này thường đánh giá phong trào qua những gì mà họ trông thấy.

Đây chỉ có tính cách ví dụ mà thôi. Nếu tôi thấy một Đoàn ăn mặc cẩu thả, tôi có thể đoán ngay rằng Đoàn Trưởng cũng ăn mặc bê bối. Hãy luôn nghĩ đến điều này khi anh mặc đồng phục hoặc khi sửa lại cái mũ cho ngay ngắn : anh là con người gương mẫu của Đoàn sinh và sự ăn mặc gọn gàng của anh cũng sẽ ảnh hưởng tới trẻ.

PHẦN VIỆC CỦA TRƯỞNG HƯỚNG DẠO

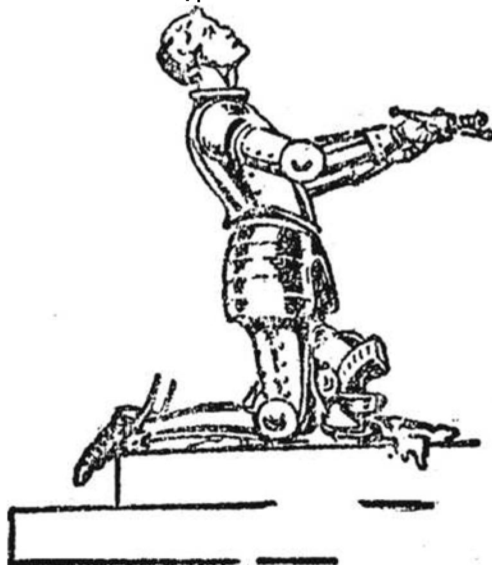
Tất cả nguyên lý Hướng Đạo đều nhắm đúng hướng. Sự thành công trong việc áp dụng những nguyên lý đó còn tùy thuộc nơi Trưởng Hướng Đạo và cách thức họ áp dụng nữa. Mục đích của tôi là trước hết giúp đỡ Trưởng Hướng Đạo bằng cách trình bày mục đích giáo dục Hướng Đạo, thứ nữa là đề nghị những phương pháp khả dĩ có thể thực hiện được cuộc giáo dục này.

Có lẽ nhiều Trưởng muốn tôi cho biết về những ý kiến ấy. Nhưng đó là một điều không thể thực hiện được bởi vì những gì thích hợp cho một đoàn, cho một loại trẻ trong một khu vực này sẽ không phù hợp với loại trẻ khác sống xa đó chừng vài cây số. Nó lại không thích hợp hơn nữa cho các đoàn rải rác trên thế giới và sống trong những điều kiện hoàn toàn khác biệt; lại nữa, ta có thể nêu ra một số đề nghị và Đoàn Trưởng, khi đem áp dụng sẽ có thể tự mình phê phán hơn ai hết và loại chi tiết nào sẽ có thể mang lại thành công cho đoàn mình.

Nhưng, trước khi đi vào chi tiết, tôi muốn nhắc lại một lần nữa rằng : Đừng lo sợ trước sự vĩ đại đầy tưởng tượng của công cuộc. Một khi anh đã thấy rõ rệt mục đích của phong trào rồi thì sự to tát đó sẽ biến đi. Lúc đó anh chỉ cần luôn luôn đặt nhiệm vụ ấy trước mắt và đem áp dụng những chi tiết cho phù hợp với mục đích.

Đôi khi sự khó khăn cũng có tới hầu như để phá hoại khả năng rực rỡ của anh. Nhưng thực là một điều khích lệ để luôn nhớ rằng

những khó khăn ấy thường thường không to tát lắm đâu, nó sẽ giảm dần đi mỗi khi anh đề cập đến.

Giáo điểu của các vị Hiệp sĩ ngày nay vẫn còn là giáo điều của giới hào hoa mã thượng.

I: TÍNH KHÍ

Một quốc gia được hưng thịnh nhờ ở tính khí của quốc dân hơn là sức mạnh của vũ khí.

Để thành công trên đời một người cần đến tính khí hơn là sự uyên bác.

Do đó tính khí có một giá trị hàng đầu đối với một quốc gia hay một cá nhân, nhưng khi mà tính khí tạo sự nghiệp cho ta thì nó cũng cần phải được làm nảy nở trước khi ta khởi nghiệp, lúc ta hãy còn đang tuổi thiếu thời và đang còn phải tiếp nhận. Ta không thể nhồi nhét tính khí vào một đứa trẻ. Mầm tính khí đã có sẵn trong nó, ta chỉ cần tìm ra và làm phát triển hơn lên mà thôi. Nhưng bằng cách nào đây ?

Thường thường thì tính khí là kết quả của cảnh vực. Ta hãy lấy hai đứa trẻ làm ví dụ : hai đứa trẻ sinh đôi nếu anh muốn. Ở nhà trường ta cho chúng học cùng một bài, nhưng ngoài học đường ra ta hãy để cho chúng sinh sống trong những cảnh vực, những gia đình và những bạn bè hoàn toàn khác nhau. Một đứa sống với hiền mẫu luôn luôn khuyến khích nó; rồi ta kiếm cho nó những người bạn trong sạch và thẳng thắn. Ta cứ thử tin ở danh dự nó là nó sẽ tôn trọng luật lệ của đời sống v.v...

Mặt khác ta hãy đem đứa thứ hai và để cho nó được sống thong dong trong những khu phố bẩn thỉu, sống trong một căn nhà bê bối, giữa bọn côn đồ trộm cắp, luôn luôn bất mãn và ăn nói thô tục. Như thế, khi chúng lớn lên thử hỏi liệu chúng sẽ cùng có tính khí giống nhau không ?

Hằng năm, Tổ quốc chúng ta mất đi hàng ngàn thanh niên vừa lớn lên mà không có tính khí, họ trở thành những phường vô lại và sống lầm than. Thật là một cảnh khổ tâm và là một hiểm họa cho quốc gia vậy. Họ có thể được cứu vớt nếu ta đem họ vào tiếp nhận và học hỏi. Nhưng vẫn còn hàng ngàn thanh niên khác nữa mà ta sẽ không thể nào làm gì hơn được (vì ở bất cứ tầng lớp xã hội nào cũng đều có những người vô lại), nhưng họ cũng vẫn có thể trở nên khá hơn, hữu ích hơn cho quốc gia và được mãn nguyện hơn nếu ta cảm hóa được họ vào đúng lúc để làm phát triển tính khí của họ.

Bởi vậy, giáo dục là mục tiêu quan trọng nhất của phương thức huấn luyện Hướng Đạo. Hãy nhớ điều này : không phải là dạy học mà là giáo dục, nghĩa là khuyến khích cho trẻ tự học hỏi, tự ham muôn những điều có xu hướng xây dựng tính khí.

TẠI SAO MỘT THIẾU ĐOÀN KHÔNG NÊN QUÁ 32 HĐS

Trong cuốn “Hướng Đạo cho trẻ em”, tôi đã nói rằng kinh nghiệm bản thân cho tôi biết là, để giáo dục cho từng trẻ một, tôi có

thể đảm đương một số không quá 16 em. Vì nhận thấy rằng tôi chỉ có phân nửa khả năng của một nhà giáo có kinh nghiệm hay của một Trưởng giỏi nên tôi cho là họ có thể giáo dục được 32 em.

Nhiều người nói với tôi rằng họ điều khiển đoàn gồm hàng 6, 7 chục và có khi trên trăm Đoàn sinh. Và Trưởng của các đoàn ấy còn thêm rằng trẻ của họ cũng được giáo dục không kém gì tôi (thán phục đây cũng có nghĩa là ngạc nhiên nữa). Nhưng tôi không tin như vậy. Họ hỏi tôi : “Tại sao ta lại bận tâm giáo dục cho từng cá nhân mà làm chi”. Thưa : “Vì đó là lối duy nhất có thể dùng để giáo dục trẻ”. Người ta có thể dạy được một số trẻ nào đó, cho là một ngàn trẻ, nếu người ta có một giọng nói lớn, sử dụng một phương pháp hấp dẫn, nhờ phương tiện kỹ thuật v.v... Nhưng đây chẳng phải là huấn luyện mà cũng chẳng phải là giáo dục.

Giáo dục là điều đáng kể trong việc rèn luyện tính khí và đào tạo cho người.

Khi ta đã thuyết phục được một sô" cá nhân nào ham muôn tự rèn luyện thì người ấy sẽ cố gắng tiến theo một đường lối phù hợp với bản năng của người đó.

Không cần thiết phải rao giảng Luật Hướng Đạo hay hạ lệnh cho trẻ; mỗi tâm hồn đều cần đến những lời giải thích riêng biệt và phải có lòng ham muốn để thực hiện những điều ấy.

Do đó mà ta cần đến nhân cách và khả năng của Trưởng.

Vậy ta hãy khảo sát một số đức tính dùng để phát triển tính khí và cách thức Trưởng có thể áp dụng để làm cho trẻ tự làm nẩy nở những đức tính ấy bằng phương pháp Hướng Đạo.

TINH THẦN HIỆP SĨ VÀ LÒNG CƯƠNG TRỰC

Quy luật của các hiệp sĩ thời Trung cổ đã từng làm căn bản cho cách xử thế của giới hào hoa mã thượng (Gentlemen) từ năm 500 khi Vua ARTHUR (đọc là Ác-thơ) đặt ra quy lệ cho các hiệp sĩ Bàn Tròn của ông.

Truyền ký về các hiệp sĩ có sức lôi cuốn trẻ và khêu gợi được ý thức đạo đức của chúng, quy luật của Hiệp sĩ đoàn bao gồm : danh dự, lịch sự, tự chủ, can đảm, quên mình vì bổn phận và việc nghĩa, chấp nhận sự hướng dẫn của tôn giáo.

Dưới đây là những quy lệ đã được công bố vào thời vua HENRI đệ Thất.

1. Hiệp sĩ không bao giờ bỏ quên giáp, ngoại trừ khi đi ngủ ban đêm.
2. Phải tự tìm lấy cơ hội mạo hiểm để gây thanh thế.
3. Bênh vực người nghèo khó, yếu hèn.
4. Trong một cuộc tranh chấp hợp công lý trợ giúp những ai yêu cầu đến mình.
5. Không xúc phạm lẫn nhau.
6. Chiến đấu để bảo vệ giang sơn và hưng thịnh của Tổ quốc.
7. Hành động vì danh dự, không vì lợi.
8. Không vì một lý do gì mà thất hứa.
9. Xả thân vì danh dự của Tổ quốc.
10. Chết vinh còn hơn sông nhục.

Tất cả những lý tưởng hiệp sĩ và ý niệm về lòng cương trực kể trên đều là những điều hay nên dùng để trau dồi và hướng dẫn trẻ tới việc có một quan điểm mãnh liệt về công bằng và đức công bằng phải là thành phần của tính khí, nếu ta muốn đào tạo trẻ thành những công dân thực sự xứng đáng.

Cái tập quán nhìn sự việc theo quan điểm của người khác có thể được làm phát triển bằng những trò chơi ngoài trời mà phần chủ yếu là chơi thẳng thắn : cướp cờ chạy tiếp sức. Trong cuộc chơi phải triệt để tuân hành quy lệ nghĩa là người chơi phải tự kiềm chế lấy mình và giữ được hòa khí. Khi cuộc chơi chấm dứt, đường lối tốt đẹp nhất là kẻ thắng giải bày tỏ tình cảm với người thua, và kẻ thua

là người trước tiên ca ngợi và hoan hô bên thắng. Điều này cần phải thực hành cho đến khi trở thành tập quán.

Một cách khác nữa cũng có giá trị để giúp ta rèn luyện sự thẳng thắn, đó là tổ chức cho trẻ những cuộc tranh luận về đề tài trẻ ưa thích khiến chúng tìm ra các lý luận để thảo luận chung với nhau. Làm như vậy là để giúp trẻ công nhận rằng mỗi vấn đề quan trọng đều có nhiều khía cạnh khác nhau vì thế chúng đừng nên vội vã để cho tài hùng biện của diễn giả lôi cuốn mình trước khi chưa được nghe lời biện bác của đối phương. Sau đó trẻ phải tự mình cân nhắc lý luận của đôi bên trước khi quyết định tán thành bên nào.

Một biện pháp thực tiễn nữa để bảo vệ thẳng thắn ấy là đừng bao giờ áp dụng lối biểu quyết bằng cách dơ tay, vì làm như vậy những trẻ có tính hay do dự hoặc thiếu suy luận đều có thể chạy theo đa số. Mỗi em đều phải ghi vào mảnh giấy ý kiến của mình "thuận" hay "không thuận" rồi đưa cho người kiểm phiếu. Làm như thế là để buộc trẻ phải quyết định lấy, sau khi đã cân nhắc kỹ lưỡng lý luận của đôi bên về vấn đề đã được thảo luận.

Cũng theo hướng trên, những vụ xử kiện giả tạo hay làm trọng tài cho những cuộc tranh chấp, nếu được thực hiện một cách đứng đắn, sẽ rất giá trị để dạy trẻ có ý niệm về sự công bằng và lòng cương trực, đồng thời còn đem lại cho trẻ đôi chút kinh nghiệm về nghĩa vụ công dân, nếu sau này có dịp làm nhân chứng hay bồi thẩm.

Hội Đồng Minh Nghĩa trong Thiếu Đoàn cũng là biện pháp khác hướng theo chiều ấy, vì tại đây trẻ có nhiệm vụ thực sự của một nhân viên trong Hội Đồng nên chúng sẽ nhận thấy tầm quan trọng về quan điểm của mình một cách rõ hơn. Như vậy chúng sẽ phải suy nghĩ chắn chắn về đường lối phải theo, sau khi đã nghe tất cả lý lẽ của đôi bên.

Nhờ vậy mà Đoàn Trưởng, người đã từng quan tâm dạy trẻ về lòng cương trực vị tha và tinh thần trách nhiệm, sẽ có nhiều dịp để huấn luyện các HĐS của mình, bất luận ở trong nhà hay sống ngoài trời.

Trong những vấn đề đang bàn tới tin rằng đây là một trong những điều quan trọng nhất để đào tạo một lớp công dân biết tự trị, nhưng tôi e rằng chỉ mới đề cập tới vấn đề này một cách quá sơ lược mà thôi.

Điều Luật thứ I : "Danh dự của HĐS là xứng đáng cho người ta tin cậy" (HĐS chân thật) là một điều có liên can tới tất cả tính hạnh và kỷ luật tương lai của HĐS. Người ta tin tưởng HĐS cư xử thẳng thắn. Bởi vậy, ngay từ lúc đầu Đoàn Trưởng phải giải thích kỹ càng về điều luật này trước khi trẻ tuyên hứa Hướng Đạo.

Dụng ý làm cho việc tuyên hứa Hướng Đạo có tính cách một buổi lễ là vì, nếu nghi thức nhỏ này được tổ chức long trọng, nó sẽ gây được nhiều ấn tượng tốt nơi trẻ và xét tính cách trọng đại của dịp này, ta phải làm sao cho trẻ hết sức cảm động. Sau đó, một điều cũng quan trọng là thỉnh thoảng các Đoàn sinh phải ôn lại Luật Hướng Đạo.

Tính trẻ dễ quên lắm, nhưng không vì một lý do gì một HĐS đã long trọng tuyên hứa thực hiện Luật Hướng Đạo lại không thể nào giải thích được Luật khi có người hỏi đến vào bất kỳ lúc nào.

Khi HĐS đã hiểu danh dự là gì rồi, đã biết bảo tồn danh dự của mình thì Đoàn Trưởng phải hoàn toàn tin tưởng nơi em ấy trong mọi công việc. Anh phải thực sự tỏ ra anh coi em ấy như một người có trách nhiệm. Hãy trao cho em đảm nhiệm một công việc gì dù là tạm thời, và tin tưởng nơi em ấy sẽ thực hiện trách vụ đó một cách trung thành. Đừng rình rập coi xem em đó sẽ làm ra sao. Hãy để cho em đó làm theo ý của em ấy và nếu cần hãy cứ để em ấy làm hỏng. Nhưng trong mọi trường hợp nên để cho em đó làm một mình và hãy tin rằng em ấy sẽ làm hết sức. TIN phải là căn bản giáo dục tinh thần trong phương pháp Hướng Đạo.

Trao trách nhiệm là chìa khóa để thành công trong việc giáo dục trẻ, nhất là đôi với những trẻ nghịch ngợm và khó dạy.

Mục đích chính của phương pháp Hàng Đội là trao trách nhiệm thực sự cho thật nhiều trẻ với triển vọng làm phát triển tính khí của chúng. Nếu Đoàn Trưởng trao thực quyền cho Đội Trưởng rồi kỳ vọng nơi em đó và để cho em đó được tự do thực hiện nhiệm vụ của mình, anh sẽ làm được rất nhiều để phát triển tính khí của trẻ đó, điều mà học đường chẳng bao giờ làm nổi, dù cho học sinh ở một trình độ nào.

LÒNG TỰ TIN

Chỉ khi đã là HĐS hạng Nhất trẻ mới thực sự thâu nhập đầy đủ giá trị của công cuộc giáo dục Hướng Đạo. Những cuộc thử thách (trắc nghiệm) dành cho Hướng Đạo hạng Nhất được thiết lập với chủ đích làm cho trẻ em khi đã tới mức ấy, có thể được xem như đã có đủ đức tính để trở thành một công dân xứng đáng và cường tráng. Vì trẻ đã ý thức được rằng nó không còn là một HĐ Tân sinh như trước kia nữa, nhưng là một cá nhân được tín nhiệm, có trách nhiệm và có đủ khả năng để thực hiện các công việc, nhờ vậy em sẽ trở nên tự tin hơn. Hy vọng và cao vọng đã bắt đầu nẩy nở nơi trẻ vậy. Nó tự cảm thấy đã có nhiều khả năng hơn trước và do đó cần phải duy trì lòng tin ấy, sự tin tưởng này mang lại cho trẻ hy vọng và can đảm khi gặp phải khó khăn trên trường đời và khuyến khích trẻ giữ vững cho đến lúc thành công.

Hãy giúp trẻ trở nến tự tin và tháo vát để nó tự lái con thuyền đời của nó nghĩa là nghĩ đến tương lai và tự tạo lấy đời sống.

Những hoạt động như cứu thương, cứu hỏa, đóng xe, dựng cầu v.v... đều có giá trị để gây khéo tay và tinh khôn, vì trong khi công tác với người khác, trẻ phải chịu trách nhiệm về phần việc của nó.

Bơi lội cũng có giá trị giáo dục về phương diện trí tuệ và thể xác bởi vì khi ở dưới nước, bơi lội giúp ta làm chủ bản thân, có khả năng cứu người và làm nẩy nở toàn thân nữa.

Trong thời gian huấn luyện cho đoàn quân cảnh tại Nam Phi, tôi thường phái khóa sinh cưỡi ngựa đi công tác xa từng tốp hai người một, để cho họ biết tháo vát, và sử dụng trí thông minh của họ. Nhưng khi gặp phải khóa sinh hơi đần thì tôi cho hắn đi một mình để cho hắn không còn trông nhờ được vào ai nữa. Hắn phải tự mình làm lấy báo cáo lộ trình. Đây là một cách tốt đẹp nhất để rèn luyện tự tin và trí thông minh; và tôi thành thực khuyên các Đoàn Trưởng hãy áp dụng nguyên tắc này vào việc huấn luyện Đoàn sinh của mình.

Trong mọi môn, cắm trại là một trường học cực kỳ tốt đẹp và vượt xa các loại học đường khác trong việc đào tạo trẻ về những điểm thiết yếu của tính khí. Ở trại, có cảnh vực lành mạnh, các trẻ

em đều hăng hái và tỉnh táo để hòa mình trong mọi niềm vui sống; ngoài ra ngày cũng như đêm Đoàn Trưởng luôn luôn nắm vững được chúng. Ở trại Đoàn Trưởng lại có dịp rất tốt đẹp để quan sát và tìm hiểu những đặc tính cá nhân của mỗi Đoàn sinh để rồi đem áp dụng cách hướng dẫn cần thiết cho sự phát triển của trẻ. Trong khi ấy chính trẻ lại thâu lượm được những đức tính liên quan đến đời sống trại có tác dụng rèn luyện tính khí như : kỷ luật, óc sáng kiến, tài khéo léo, tự tin, nghề rừng, bơi thuyền, tinh thần đồng đội, lòng yêu mến thiên nhiên v.v... tất cả đều có thể ăn sâu vào tâm hồn trẻ, nhờ sự hướng dẫn vui vẻ đầy thiện cảm và hiểu biết của Đoàn Trưởng. Một tuần lễ sông ở trại bằng 6 tháng dạy lý thuyết suông trong phòng, dù cho lý thuyết ấy có giá trị đến mấy đi nữa.

Bởi vậy, điều đáng mong ước là Đoàn Trưởng nào chưa có nhiều kinh nghiệm về đường lôi này hãy nghiên cứu vấn đề “Trại” trên mọi bình diện.

VUI SỐNG

Tại sao Thiên nhiên lại được xem như là hoạt động then chốt của phong trào ?

Đây là một vấn đề nói lên sự khác biệt giữa hoạt động Hướng Đạo với các tổ chức thanh niên khác.

Trả lời câu hỏi trên đây thì không có gì khó cả vì “Chúng ta muốn dạy trẻ của chúng ta chẳng riêng gì cách mưu sinh mà còn dạy cả cách sống nữa”. Nói một cách cao hơn, chúng ra muốn dạy trẻ biết cách vui hưởng đời sống.

Như tôi nhắc lại có lẽ đã quá nhiều lần, Thiên nhiên là phương tiện tốt đẹp nhất để khai triển tâm trí trẻ và đồng thời, nếu Đoàn Trưởng không xao lãng điểm này, Thiên nhiên còn cung cấp cho trẻ khả năng thưởng thức vẻ đẹp của tạo vật và do đó sẽ đi tới nghệ thuật : như vậy trẻ sẽ được hướng dẫn để vui hưởng đời sống một cách cao đẹp hơn.

Điều này là thêm vài sự công nhận Thượng Đế, Đấng Tạo Hóa, qua tạo vật kỳ diệu của Ngài và khi được phối hợp với sự tích cực thực hiện thánh ý Ngài trong việc phục vụ tha nhân, nó sẽ tạo thành nền móng cụ thể cho tôn giáo.

Cách đây mấy năm, khi vào phòng làm việc của một người bạn mới qua đời, tôi thấy một quyển sách của tác giả RICHARD JEFFERLEG nhan đề : “Field and Hedgerow” để cạnh ống điếu và gói thuốc là còn dang dở. Trên trang giấy còn đang mở tôi đọc thấy dòng : “Quan niệm về điều Thiện vẫn chưa được hoàn toàn thỏa mãn”.

Cho đến nay, theo nhận thức của chúng tôi, hình thức cao cả nhất của lòng vị tha thuần khiết, nghĩa là làm điều lành mà chẳng màng khen thưởng tức thời hay mai hậu, cũng như chẳng phải là để thực hiện một kế hoạch tưởng tượng nào cả. Đó là tất cả những gì tốt đẹp nhất mà chúng tôi được biết, nhưng thật ra chẳng được hài lòng ! Chúng ta cần phải tìm ra một lối thoát khả dĩ thỏa mãn một cách đầy đủ ước vọng chân thành của tâm hồn hơn là sự cố gắng thực hiện những điều khổ hạnh đôi với mình (self-negation). Nó cần phải là một cái gì ăn khớp với trí thức về mỹ quan và về một lý tưởng. Tư đức cũng chưa đủ, mặc dù không thể nêu ra một điều thiện lý tưởng, nhưng tôi cho rằng điều đó liên hệ mật thiết với cái đẹp lý tưởng của Thiên nhiên.

Nói một cách khác, ta có thể đưa ra ý kiến cho rằng Hạnh Phúc là sự phối hợp của nội tâm với tri giác bên ngoài. Coi như đã đạt được hạnh phúc khi tâm hồn cũng như giác quan đều được thỏa mãn. Nếu giải thích trên đây đúng thì giải thích ngược lại cũng không sai, nghĩa là sự thưởng thức cái đẹp không thể mang lại hạnh phúc nếu không có bình yên trong tâm hồn. Bởi vậy, nếu chúng ta muốn cho trẻ em đạt được hạnh phúc trên đời, ta phải làm sao để chúng làm điều tốt lành đôi với những người lân cận và thêm vào đó, biết thưởng thức vẻ đẹp Thiên nhiên.

Đoạn đường ngắn nhất để đạt tới điểm thứ hai là lòng yêu Thiên nhiên.

Trong đám trẻ, có những đứa chẳng hề được ai mở mắt cho chúng biết trông nhìn; riêng Đoàn Trưởng Hướng Đạo nhận được cái thú vui ấy, đó là thực hiện công cuộc thích đáng này.

Một khi mầm mông nghề thợ rừng đã ăn sâu vào tâm hồn trẻ, trí óc quan sát, trí nhớ và tài giải đoán của nó sẽ tự động phát triển và trở thành thành phần của tính khí.

Những điểm này sẽ tồn tại mãi dù cho sau này nó theo đuổi bất cứ chuẩn đích nào khác.

Khi mà các kỳ quan của vũ trụ được bày tỏ trong trí óc trẻ ta cũng có thể nêu ra cho chúng những mỹ quan và nhờ đó trẻ có thể tuần tự nhận biết. Khi mà sự thưởng thức cái đẹp đã nẩy nở trong đầu óc trẻ thì nó cũng sẽ tự động phát triển như óc quan sát và mang niềm vui vào những nơi tối tăm nhất.

Tôi mạn phép kể lại câu chuyện sau đây :

"... Hôm đó trời u ám và đầy sương mù. Chúng tôi gặp nhau lần chót ở nhà ga tại Birmingham. Chúng tôi bị đám công nhân nhem

nhuốc và binh sĩ quân phục đầy bùn xô cuốn đi. Tuy vậy, trong lúc chen chúc giữa đám đông để tiến lên tôi giật mình nhìn quanh, đi tới nữa và nhìn cho cho thỗa thích trước khi tiếp tục đi. Tôi không tin rằng các bạn tôi đã nhìn thấy việc tôi vừa làm, tôi đã khám phá ra cái tia sáng mặt trời trong đám người đen ngòm ấy; tia sáng này đã mang lại cho ngày hôm ấy một niềm vui sướng mới. Đó là hình ảnh một cô y tá trịnh trọng trong bộ đồng phục nâu, với mớ tóc vàng mượt và ôm trong tay một bó lớn hoa cúc vàng và nâu. Bạn sẽ nói rằng điều ấy có chi lạ !

Thực vậy, nhưng đôi với những người biết mở rộng mắt để trông nhìn thì ngay trong nơi đen tôi nhất cũng vẫn có những tia sáng !"

Người ta thường nghĩ rằng trẻ con không thưởng thức nổi vẻ đẹp và thi ca. Nhưng tôi nhớ có lần người ta đưa cho một đám trẻ xem bức họa phong cảnh một cơn giông tố. Theo lời phê bình của ông RUSKIN, trong toàn bức hình ấy chỉ có một dấu hiệu độc nhất về hòa bình mà thôi. Một đứa trong đám trẻ nhỏ sẵn sàng chỉ ngay được điểm trời thanh bình đang ẩn hiện qua đám mây đen dầy đặc. Thi ca cũng hấp dẫn tâm hồn trẻ em, nhưng theo một đường lôi khó mà nhận ra được và chỉ khi nào nó bắt đầu biết thưởng thức cái đẹp thì tâm trí non nớt của trẻ mới tỏ ra khao khát diễn đạt bằng một thể thức khác với thể văn xuôi thông thường.

Đành rằng ta cũng có thể tìm thấy trong thể văn xuôi những bài có tính cách thi ca tuyệt tác, nhưng thông thường thì thi ca là sự phối hợp của tiết điệu và âm vận. Tuy nhiên thiếu niên thi sĩ thường có xu hướng chăm chú vào âm vận hơn, nên trong khi cố gắng hướng dẫn đứa trẻ làm thơ, anh sẽ bị nhói tai và hết sức bực mình. Vậy anh hãy gắng giúp trẻ loại bỏ những câu thơ làm nhói tai người nghe. Được như vậy kể cũng đã có hiệu quả lắm rồi.

PHÁT TRIỂN TÂM HỒN : LÒNG TÔN KÍNH

Muốn phát triển tâm hồn thì lẽ dĩ nhiên khi bắt đầu bằng sự tôn kính Thượng Đế, ta gọi điều đó là Lòng Tôn Sùng.

Tôn sùng Thượng Đế, kính trọng tha nhân và tự trọng chính ta như một bầy tôi của Thượng Đế. Những điều ấy là nền tảng của bất cứ tôn giáo nào, mặc dù cách diễn đạt Lòng Tôn sùng Thượng Đế có thay đổi ở từng giáo phái.

Việc đứa trẻ theo một giáo phái nào, theo thông lệ, đó là ý muốn của cha mẹ nó. Họ chính là những người có bổn phận quyết định về điều này. Nhiệm vụ ta là tôn trọng ý muốn của phụ huynh và giúp đỡ họ làm phát triển lòng tôn sùng Thượng Đế mặc dù đứa trẻ theo bất cứ một tôn giáo nào.

Xác định việc dạy giáo lý trong phong trào của chúng ta thật là một điều khó khăn, vì trong phong trào của chúng ta hiện nay có rất nhiều giáo phái. Và những chi tiết để quy định nhiệm vụ đối với Thượng Đế đều do các giáo quyền địa phương tùy nghi xác định. Nhưng việc đề nghị đường lối cư xử với thế nhân thì không có gì khó cả, bởi vì đạo giáo nào cũng xác định bổn phận trực tiếp của mọi người đối với tha nhân.

Sau đây là thái độ của phong trào Hướng Đạo đôi với tôn giáo. Thái độ này đã được các thủ lãnh nhiều giáo phái hiện diện trong phong trào chấp nhận :

- Chúng tôi ước mong rằng mỗi HĐS đều theo một tôn giáo và phụng sự tôn giáo mình;
- Đoàn nào có các Đoàn sinh cùng theo một giáo phái, chúng tôi mong muốn rằng Đoàn Trưởng, sau khi đã hội ý với các vị Tuyên úy của Đoàn hay một giáo chức nào mà mình thấy tiện hơn cả, sẽ cố gắng thu xếp cho Đoàn sinh thực hiện được việc học giáo lý và thi hành bổn phận đôi với tôn giáo.
- Ở những Đoàn có nhiều Đoàn sinh thuộc các tôn giáo khác nhau, ta hãy khuyến khích trẻ tham dự lễ nghi tôn giáo của chúng và ở trại, những hình thức cầu nguyện sớm tôi hay sự lễ nên hết sức giản dị và sự tham gia đều có tính cách tự nguyện.

Nếu Đoàn Trưởng noi theo những điều chỉ dẫn trên đây thì chắc chắn họ không thể nào nhầm lẫn nhiều được.

Tôi hoàn toàn tin tưởng rằng có nhiều cách thức để phổ cập lòng tôn sùng. Giải pháp còn tùy thuộc vào cá tính và trường hợp của trẻ dù rằng nó là một thiếu niên du đãng hay là một đứa con "hư". Việc giáo dục, nếu xem ra có hiệu lực đối với trẻ này, lại rất có thể vô hiệu với trẻ khác. Việc lựa chọn một phương pháp giáo dục thích hợp tùy thuộc người dạy dỗ, dù cho người ấy là Đoàn Trưởng hay vị Tuyên úy.

Đạo giáo chỉ có thể do chấp nhận chứ không thể do giảng dạy mà có được (Religion can be only "caught" not taught). Đạo giáo không phải là một bộ áo ta chỉ khoác vào mỗi ngày chủ nhật. Đạo giáo là thần phần thực sự của tính khí đứa trẻ, và là sự phát triển của tâm hồn chứ không phải là lớp son bên ngoài có thể cạo bỏ đi được. Đạo giáo là yếu tô" của nhân phẩm, của sự khắc phục nội tâm chứ không phải là một môn học.

Lấy kinh nghiệm bản thân của một người đã từng điều khiển hàng vạn người mà nói, tôi đã đi đến kết luận này, đó là : hành động của đa số chúng ta hiện nay ít do lòng tin tưởng về đạo giáo hướng dẫn. Điều này một phần lớn có thể là vì, trong việc dạy giáo lý cho trẻ, chúng ta thường dạy học thay vì giáo dục chúng.

Kết cuộc là chỉ có những đứa trẻ khá nhất trong các lớp giáo lý hay Thánh kinh mới hiểu được ý nghĩa, nhưng trong rất nhiều trường hợp, vì quá chú trọng đến danh dự nên chúng đã bỏ sót mất tinh thần của bài học và vì thế đã trở thành những người sốt sắng với một tâm hồn hẹp hòi, trong khi đó đa số lại chẳng bao giờ được thực sự thỏa mãn và sau khi ra khỏi lớp học, chúng ta đã trở nên lãnh đạm và vô thần. Và như vậy thì làm sao mà nắm vững được chúng khi chúng đến cái tuổi nguy ngập nhất trong đời, tức là từ 16 đến 24.

Lẽ dĩ nhiên không phải bất cứ ai cũng có thể là một thầy dạy giáo lý giỏi, và thường thường những người nhiệt thành nhất lại là

những người hay gặp nhiều thất bại lớn lao hơn cả, thất bại mà chẳng hề biết.

May thay trong hàng ngũ chúng ta, chúng ta cũng đã có một số Trưởng đặc biệt thông thạo về vấn đề tôn giáo, nhưng vẫn còn có một số khác hãy còn nghi ngờ về khả năng của mình. Một khi đã có ý tưởng như vậy thì điều tốt hơn cả là đi tìm một vị giáo sĩ hay một người có kinh nghiệm về tôn giáo để giúp đỡ cho Đoàn mình.

Tuy nhiên, trong lúc ở trại cũng như khi ở Đoàn quán, về mặt thực tế và trong mọi trường hợp, Đoàn Trưởng có thể giúp đỡ các huấn luyện viên cho tôn giáo rất nhiều bằng cách đem phổ cập nơi trẻ việc áp dụng thực tiễn những lý thuyết mà chúng ta học được ở nhà trường.

Theo thông lệ, các Đoàn tôn giáo đều có thể có một vị Tuyên úy, trong trường hợp này Đoàn Trưởng có bổn phận phải hội ý với vị ấy về mọi vấn đề có liên quan đến việc dạy giáo lý trong Đoàn. Ví dụ : buổi học giáo lý có thể được tổ chức dưới hình thức một lễ nghi tôn giáo. Đây là cuộc họp các HĐS để thờ phượng Thượng Đế và phát triển một cách đầy đủ hơn việc thực hiện Luật và Lời Hứa HĐ; những buổi hội họp này chỉ là phụ thuộc và không thể dùng để thay thế lễ nghi chính thức của tôn giáo.

Nhưng có rất nhiều đơn vị gồm các trẻ em theo nhiều tôn giáo khác nhau. Trong trường hợp này ta phải thúc giục trẻ em đi học giáo lý nơi các giáo chức thuộc các tôn giáo của trẻ. Bởi vì ở những nơi thiếu phương tiện, có nhiều Đoàn có những HĐS thực ra chẳng theo một tôn giáo nào cả vì chính cha mẹ chúng cũng chẳng giúp đỡ gì cho chúng trong phạm vi này cả. Lẽ dĩ nhiên, đối với các loại trẻ ấy, cần phải có một cách đối xử khác, và phương pháp huấn luyện sẽ khác với những phương pháp áp dụng cho những loại trẻ đã có một tôn giáo rõ rệt. Trong lĩnh vực này, lại một lần nữa, phong trào Hướng Đạo đã trợ giúp các nhà giáo một cách thực tế và đã đem lại nhiều kết quả hết sức tốt đẹp.

Sau đây là phương thế mà phong trào Hướng Đạo dùng để giúp đỡ trẻ về mặt tôn giáo :

A. Gương tốt của Đoàn Trưởng.
B. Học hỏi Thiên nhiên
C. Làm việc nghĩa.
D. Lưu giữ các Thiếu sinh đã lớn tuổi ở lại trong phong trào.

a) Làm gương

Thật không còn nghi ngờ gì cả khi ta tin rằng trẻ chú trọng đến hành động hơn là lời nói của một người.

Do đó, Đoàn Trưởng mang trên vai một trọng trách lớn lao, đó là thực hiện những việc chính đáng và để cho trẻ biết rằng mình đã làm như vậy chẳng phải để khoe khoang. Ở đây thái độ của người anh cả có mãnh lực hơn là của nhà giáo.

b) Học Hỏi Thiên Nhiên

Có rất nhiều bài giảng về khảo sát thiên nhiên. Ví dụ như quan sát đời sống của một con chim, sự cấu tạo lông cánh của nó cũng tương tự như sự cấu tạo lông cánh của bất cứ con chim nào ở xa đó muốn dặm, kể cả sự di trú, làm tổ, màu sắc quả trứng, sự nẩy nở của các chim con, cách ấp ủ, nuôi dưỡng, sức bay v.v... Tất cả những điều này được thực hiện mà không cần đến bàn tay của con người nhưng vẫn ở trong định luật của Đấng Tạo Hóa, đây thực là những bài giảng hay nhất đối với trẻ.

Hoa cỏ đủ loại đâm chồi nẩy lộc, súc vật với những tập quán và giống nòi riêng biệt, tinh tú trên trời với những vị trí nhất định, với sự xoay vần tuần tự tất cả những cái này cho ta một ý niệm đầu tiên về "sự vô biên" và về chương trình vĩ đại của Đấng Tạo Hóa, trong đó có con người chỉ là một sinh vật quá nhỏ bé. Tất cả những cái ấy có một sức thôi miên đối với trẻ và trẻ bị say sưa, khiêu gợi để tìm tòi và quan sát. Và nếu được hướng dẫn chúng sẽ trực tiếp công nhận bàn tay xây dựng của Tạo hóa trong cái vũ trụ đầy kỳ quan này.

Một trong tất cả ngạc nhiên của tôi là tại sao một số nhà giáo đã bỏ qua cái phương tiện dễ dàng và hiệu nghiệm ấy. Họ đã tranh đấu để cho việc học kinh thánh được coi như bước đầu để bắt một đứa trẻ hiểu rộng và đầy đủ lý trí nghĩ tới những điều cao xa.

c) Việc nghĩa

Anh Đoàn Trưởng chỉ cần khuyến khích một chút về sự thực hành việc nghĩa hàng ngày cũng đủ để cho trẻ xem đó là một lề lối làm việc. Đây là cách tốt đẹp nhất để luyện trẻ thành giáo hữu thực hành chứ không phải chỉ biết có lý thuyết mà thôi. Trẻ có một xu hướng tự nhiên về điều thiện và nếu chỉ tìm được cách thực tiễn để thực hiện điều ấy (vì làm việc nghĩa phù hợp với điều thiện và làm phát triển xu hướng ấy) nó cũng làm nẩy nở lòng bác ái của Thiên chúa giáo đối với tha nhân.

Cách diễn đạt ý chí này của trẻ về điều thiện thật hiệu nghiệm và tự nhiên hơn đôi với chúng và phù hợp với phương pháp Hướng Đạo hơn là sự trẻ thụ động chấp nhận những lời giáo huấn.

d) Lưu giữ trẻ đã lớn tuổi

Vừa mới biết viết, mới biết đọc và làm toán, trẻ đã được tung vào đời và được coi như đã sẵn sàng để lập nghiệp như một công dân tốt vậy. Sau khi từ giã học đường, nếu trẻ hoặc cha mẹ chúng muốn, chúng có thể theo học ngoài giờ làm việc lại còn rất nhiều trường kỹ thuật khác nữa có thể giúp chúng tiếp tục học hành. Nhờ vậy mà những đứa trẻ khác có thể trở nên “người” được.

Nhưng còn những đứa trẻ “trung bình” và dưới mức thì sao ? Chúng cũng đã bị bỏ qua đi đúng vào lúc cần tiếp tục học và bổ túc về những điều đã học hỏi, đúng vào lúc mà tâm hồn và thể xác của tuổi trẻ đang thay đổi để trở thành vĩnh viễn trong đời.

Đây chính là lúc phong trào Hướng Đạo có thể giúp ích rất nhiều cho trẻ. Và cũng vì công việc hệ trọng ấy mà chúng ta đang nỗ lực thiết lập Kha Đoàn để lưu giữ trẻ, để tiếp sức và mang lại cho chúng những lý tưởng tốt đẹp trong lúc trẻ đang đứng ở giữa ngã đường dẫn đến : Ác và THIỆN.

TỰ TRỌNG

Khi nói đến những hình thức tôn sùng mà ta cần phải khuyến khích trẻ phát triển, chúng ta không thể quên một hình thức quan trọng khác về sự tôn kính đôi với chính trẻ, đó là tự trọng.

Về điểm này, một lần nữa chúng ta lại có thể dùng Thiên nhiên học như bước đầu để thực hiện tự trọng vậy. Cơ thể của chim muông, tôm cá, cây cỏ có thể được đem ra nghiên cứu và trình bày như kỳ công của tạo hóa. Sau đó, cũng đứng trên quan điểm này ta có thể đem ra khảo sát chính cơ thể của trẻ : bộ da, và xương, bắp thịt, gân; mạch máu cùng sự hô hấp óc và bộ thần kinh... Tất cả những thứ này khi được nhắc đi nhắc lại nhiều lần xuống mãi tận những chi tiết hết sức nhỏ nhặt trong cơ thể của hàng trăm triệu con người, thế mà vẫn không có đến hai người có cùng bộ mặt và một vết tay. Chúng ta hãy nêu cho trẻ cái ý niệm này, đó là chúng được giao phó một tấm thân tuyệt mỹ để giữ gìn và làm nẩy nở như là một tác phẩm và đền đài của Thượng Đế, một thân thể có đủ khả năng làm những việc lành, thực hiện những hành động quả cảm, một khi được chỉ dẫn theo tinh thần trách nhiệm và hiệp sĩ nghĩa bằng một tinh thần cao cả. Do đó mà phát sinh ra tự trọng.

Lẽ dĩ nhiên đây không phải là những điều đem ra rao giảng cho trẻ rồi bỏ mặt cho chúng làm phát triển, nhưng cần phải được thể hiện trong tất cả mọi tiếp xúc của ta với trẻ. Sự tự trọng còn phải được phát triển một cách đặc biệt bằng cách trao phó trách nhiệm cho trẻ và tin tưởng rằng trẻ là một người có danh dự, nó sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ đã được giao phó và bằng cách cư xử đứng đắn với trẻ mà vẫn không làm cho nó hư đi.

LÒNG TRUNG THÀNH

Ngoài việc tôn dùng Thượng Đế và kính trọng tha nhân, trung thành với Tổ quốc cũng là một điều rất cần thiết.

Trung thành với Tổ quôc là hình thức có giá trị nhất để giữ cho quan điểm của con người được quân bình và luôn luôn ở trong một giới hạn đúng mức. Những cử chỉ bề ngoài như : chào quốc kỳ, đứng nghiêm khi cử quốc thiều v.v... giúp ta làm nẩy nở lòng trung

thành, nhưng điều quan trọng là làm phát triển cái tinh thần thiết thức ấy do sự phản ứng của các cử chỉ kia.

Trung thành với chính mình, nghĩa là với lương tâm của mình, là một bước dài dẫn đến tự giác. Trung tín với kẻ khác được chứng tỏ bằng cách tự diễn đạt và bằng hành động hơn bằng lời nói. Phục vụ tha nhân và sự hy sinh cần phải bao gồm cả sự sẵn sàng phụng sự Tổ quốc để bảo vệ giang san chông nạn ngoại xâm; đó là nhiệm vụ của mỗi công dân. Nhưng nói như vậy không có nghĩa là ta cần phải làm phát triển một tinh thần hiếu chiến hay khát máu, cũng như không cần thiết phải huấn luyện quân sự cho trẻ hay gây một tư tưởng về chiến tranh nơi trẻ. Ta hãy xếp điều này lại đợi cho đến khi trẻ đủ tuổi để tự định đoạt lấy.

Hãy gây cho trẻ hứng thú tập thể dục và làm nẩy nở tứ chi.

II. KIỆN KHANG VÀ THỂ DỌC

Giá trị của kiện khang và sức mạnh để tạo nên sự nghiệp và tận hưởng đời sông thì không thể nào kể ra cho hết được. Giá trị ấy quá rõ rệt. Ta có thể cho đó là một đề tài giáo dục có giá trị lớn hơn là "đọc sách" và hầu như ngang với "tính khí" vậy.

Trong phong trào Hướng Đạo chúng ta có thể giúp trẻ bằng cách huấn luyện về thể dục và vệ sinh cá nhân; đây là những điều rất cần để đào tạo những công dân hữu ích.

Nhiệm vụ của ta là gây cho trẻ một tinh thần thể thao đồng thời chỉ dẫn cho trẻ biết rằng chúng phải tự tạo lấy sức mạnh trước đã; rồi sau mới đi vào những lối tập luyện khó khăn. Chúng ta phải hướng dẫn cho trẻ cách ăn uống điều độ, cách giữ thân thể cho sạch sẽ, cách thở và nghỉ ngơi cho đầy đủ, ăn mặc cho đúng cách và có những tập quán đều đặn v.v... Chúng ta nên tránh đừng để trẻ quá lo lắng sẽ mắc phải tật nguyền v.v... Hãy để cho khả năng tham gia thể thao như là mục tiêu của việc huấn luyện thể lực.

Mỗi tuần, trong các buổi họp Đoàn, nếu chỉ có chừng nửa giờ để tập thể dục thì không thể nào đủ được, tuy nhiên, điều mà chúng ta chắc chắn có thể thực hiện được là làm cho trẻ tự đảm nhiệm lấy sức khỏe của chúng và những cách thức để gây dựng và duy trì sức khỏe. Chúng ta sẽ chỉ dẫn cho trẻ một số cách thức để làm tăng sức lực, nếu trẻ chịu khó thực tập ở nhà, và chúng ta cũng có thể làm cho trẻ ham thích những hoạt động ngoài trời và các trò chơi nữa. Những loại hoạt động này chẳng những để giải trí, mà còn có một giá trị thực tế trong việc giúp trẻ trở nên cứng cáp và mạnh khỏe suốt đời.

Kiện khang của thể xác cũng có liên hệ đến kiện khang của bộ thần kinh và của trí tuệ nữa. Như vậy việc huấn luyện về tính khí mà ta đang theo đuổi rất ăn khớp với việc huấn luyện thể xác vậy.

HÃY KHỎE MẠNH !

Các cuộc nghiên cứu cho thấy rằng một số lớn dân chúng đã bị liệt kê là “thiếu điều kiện sức khỏe” sự kiện này có thể sửa chữa được nếu dân chúng hiểu biết đôi chút và cẩn thận chăm lo thân thể mình để trở thành người khỏe mạnh. Theo thống kê của Nha Tiểu Học (Anh Quốc), cứ 3 học sinh thì có 1 em bị bệnh, những bệnh này sẽ làm cho chúng sau này trở thành phế nhân và lẽ dĩ nhiên những bệnh ấy đều có thể ngăn ngừa được cả.

Những báo cáo trên đây làm cho ta phải suy nghĩ và buộc ta phải lập tức tìm kiếm phương dược điều trị. Nếu chúng ta kịp thời săn sóc trẻ thì mỗi năm có hàng vạn đứa trẻ có thể trở nên khỏe mạnh, thay vì sẽ phải kéo dài kiếp “thân tàn” suốt đời.

Vấn đề này có một tầm quan trọng trên bình diện quốc gia cũng như đối với từng cá nhân.

Chúng ta thường nghe nói rất nhiều về vấn đề phát triển chương trình hoạt động thể dục cho thế hệ đang lên này trên một

căn bản phổ thông hơn; và nhằm theo xu hướng ấy, chúng ta thấy có rất nhiều công việc cần phải thực hiện.

Nhưng tôi cũng muốn khuyến cáo các Trưởng đừng để cho những tiếng kêu gọi ấy làm lạc hướng mình.

Theo bản liệt kê của tôi (ở phần trên) các Trưởng đã nhận thấy những nguyên nhân và phương thức để phát triển TÍNH KHÍ và sức KHÓE, hai mục tiêu chính của phương pháp Hướng Đạo cùng những biện pháp cần thiết để đạt tới kết quả.

Nhưng xin các Trưởng hãy luôn luôn nhớ cho rằng mạnh khỏe không nhất thiết là kết quả của "thao diễn thể dục".

Việc huấn luyện thể dục trong quân đội đã được nghiên cứu rất công phu và tỏ ra rất tốt để đạt tới những mục tiêu quân sự. Việc huấn luyện này rất thích hợp cho "hệ thống bắp thịt" của người trai tráng và nhờ lối huấn luyện tăng cường đó mà binh sĩ tiến triển rất nhiều. Nhưng lối luyện tập này thường có tính cách giả tạo và đã được thiết lập với mục đích chỉnh trang những gì đã không đạt được bằng đường lối tự nhiên.

Tạo Hóa đâu có sáng chế ra môn phóng lao ! Người chiến sỹ của Bộ lạc Zalu có một thân hình hoàn mỹ, chắc chưa hề bao giờ áp dụng phương pháp Thụy Điển. Cả đến những đứa nhỏ kia nữa, chúng vẫn thường chơi banh và thỉnh thoảng tập thể dục, chứ đâu có cần phải thao dượt mà vẫn có một thân hình nẩy nở.

Chính những cuộc chơi ngoài trời, đi bộ, cắm trại, ăn uống sạch sẽ, cộng với sự nghỉ ngơi đầy đủ v.v... là những yếu tô" làm cho trẻ trở nên khỏe mạnh và có sức lực một cách tự nhiên chứ không giả tạo. Chẳng có ai là không đồng ý về điểm này cả. Trên lý thuyết thì có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế có vài sự khó khăn cần phải vượt qua.

Trẻ em ở thành phô" hay những công nhân làm việc trong nhà máy đều không thể ra nơi khoáng đãng để dự các cuộc chơi. Đúng lý ra thì người công nhân làm việc ngoài trời và trẻ em sông nơi

đồng ruộng có nhiều may mắn hơn vì họ được sông nơi khoáng đãng nhiều hơn, nhưng ta ít thấy đứa trẻ ở nhà quê biết chơi cho đúng cách, ngay cả đến cách chạy sao cho đúng nữa.

Thật là một sự ngạc nhiên hoàn toàn khi ta thấy rất ít trẻ biết cách chạy. Bước chân chỉ tự nhiên và uyển chuyển nếu ta thực tập cách chạy. Nếu không tập dượt thì thằng nhỏ sau này sẽ trở thành một công nhân đi đứng nặng nề và khật khưỡng hay một người dân thành thị có tật kéo lê gót giày trên các vỉa hè (và qua dáng điệu, ta có thể biết rất nhiều về tính khí của một người).

TRÒ CHƠI CÓ TỔ CHỨC

Một trong những mục tiêu của hoạt động Hướng Đạo là cung cấp trò chơi toàn Đội cũng như hoạt động khả dĩ phát triển sức khỏe và tính khí của trẻ em. Những trò chơi này cần phải hấp dẫn và có tính cách thi đua. Nhờ vậy mà ta đem lại cho trẻ những yếu tố về can đảm, kỷ luật, tự chủ, khéo léo, kiên nhẫn, tài lãnh đạo và tinh thần đồng đội.

Sau đây là một số trò chơi được nêu ra làm ví dụ :

- Leo trèo : leo dây thừng, leo cây, leo núi, leo thang v.v...
- Đi thăng bằng : trên các hòn đá, trên tấm ván...
- Vượt chướng ngại vật : nhảy qua rào, nhảy qua vật dễ đổ...
- Bắt, ném : ném và bắt banh...
- Đánh vật : đấu quyền, bơi lội, nhảy cóc, chạy tiếp sức, chọi gà, ca vũ...

Những hoạt động trên và vô số các hoạt động khác giúp ta một chương trình rộng rãi và luôn thay đổi để cho các Đội tranh đua và một Trưởng giàu óc tưởng tượng có thể lần lần áp dụng để làm nẩy nở những gì cần thiết cho cơ thể.

Theo ý tôi những trò chơi mạnh dạn của Hướng Đạo, là một hình thức đẹp nhất về môn thể dục, bởi vì hầu hết những trò chơi ấy

vừa có tác dụng luyện trí lại vừa không tốn kém và cũng không đòi hỏi phải có sân hay dụng cụ tốt v.v...

Điều cần thiết là phải chuẩn bị các trò chơi và các cuộc thi đua, càng sớm càng tốt, để sao cho mọi Hướng Đạo đều tham dự, lý do là chúng ta không muốn tổ chức trò chơi cho vài trẻ giỏi còn các em khác đứng nhìn. Mọi HĐS phải tham dự cuộc chơi và phải coi như một toán để chơi. Trong mọi cuộc tranh đua, nếu có đủ đấu thủ để gây hào hứng thì cả phe thua cũng phải đấu lại với nhau thay vì thông lệ chỉ buộc phe được phải tiếp tục đấu với nhau vì mục đích của chúng ta là tìm xem ai chơi xoàng nhất thay vì để biết ai trội hơn cả. Những trẻ em có tinh thần đều cố gắng để khỏi mang tiếng là kẻ xoàng nhất, cũng như sẽ cố gắng để đoạt giải. Hình thức tranh đua này tạo cho các em vụng về nhiều dịp để thực hành.

Trong phong trào Hướng Đạo chúng ta đều có thể chỉ dẫn cho trẻ em, dù là ở thành thị hay thôn quê, cách thức để trở thành những người biết chơi và nhờ đó trẻ em có thể vui hưởng đời sống, đồng thời cũng có thể xác cũng như tinh thần của mình nữa.

NHỮNG BÀI THỂ DỤC

Tập thể dục là một hình thức gắt gao nhất để làm nẩy nở thân thể, khi mà ta thiếu hay không có dịp tham dự các trò chơi. Tập thể dục còn có thể được áp dụng thêm vào trò chơi, miễn sao :

1. Không trở thành một cuộc nghiêm tập, mà phải làm thế nào để trẻ em có thể hiểu rõ và ước ao thực tập lấy một mình vì những hậu quả tốt đẹp mà chúng biết sẽ đạt được bằng cách thực hành.
2. Huấn luyện viên phải hiểu đôi chút về cơ thể cùng những tai hại do động tác nghiêm tập mang lại cho thân thể non nớt của trẻ em.

Những Trưởng ít hiểu về cơ thể cũng có thể áp dụng 6 bài tập thể dục trong cuốn “Hướng Đạo cho Trẻ em” mà không sợ ảnh hưởng tai hại nào cho trẻ cả. (Những bài tập này phải do chính HĐS thực hành ở nhà và vào giờ nào thuận tiện, sau khi đã được chỉ dẫn

cách tập thở, đừng quên gây thói quen coi phần tập thể dục này nằm trong chương trình họp Đoàn).

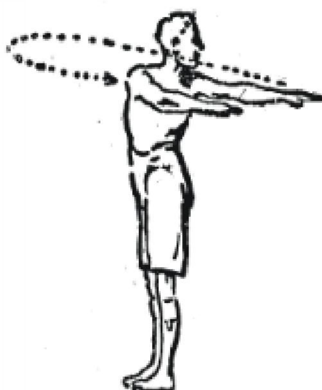
Chúng ta nên làm thế nào cho trẻ tự ham muốn tập thể dục vì kiên nhẫn áp dụng những động tác khó hơn cho tới lúc làm chủ được các động tác ấy.

Chẳng hạn như mỗi đoàn thể có thể thiết lập một kế hoạch đưa ra những tiêu chuẩn cho các môn thể dục, thông thường như : nhảy cao, nhảy xa, vác nặng v.v... để cho mỗi trẻ căn cứ vào đó mà làm phát triển khả năng của mình và tiến tới những tiêu chuẩn cao hơn.

Khi có một nhóm cùng thực hành một môn thể dục thì cuộc tập dượt sẽ hấp dẫn hơn và nhờ vậy tinh thần đồng đội cũng sẽ được phát triển hơn. Đừng quên nhắc nhở trẻ em thay quần áo trước và sau khi chơi; nên khuyến khích trẻ lau mình hoặc tắm để giữ thân thể cho sạch sẽ.

“Giữ thân thể khỏe mạnh” chẳng bao lâu sẽ là một đề tài khiến đứa trẻ nào có óc thể thao cũng sẽ luôn luôn quan tâm tới và có thể trở thành nền tảng của một nền giáo huấn có giá trị trong việc tự săn sóc lấy mình, lựa chọn đồ ăn bổ dưỡng, giữ vệ sinh, tiết độ và tiết dục v.v...

Tất cả những điều này đồng nghĩa với thể dục.

Hãy làm cho trẻ cảm thấy rằng nó là một phần tử có trách nhiệm do đó nó phải tự chăm lo đến thân thể và sức khỏe của nó. Gắng sức làm nẩy nở thân thể mình đến tột độ là thực hiện nhiệm vụ mình đối với Thượng Đế vậy.

NGHIÊM TẬP

Nhiều người cho rằng nghiêm tập là một cách làm phát triển cơ thể của trẻ. Lúc còn nhỏ tôi đã có nhiều kinh nghiệm về nghiêm tập rồi; và nếu có ai nghĩ rằng họ có thể làm cho trẻ khỏe mạnh bằng lối nghiêm tập mỗi tuần một giờ thì thật ra họ đã lầm to và chắc phải thất vọng.

Khi binh sĩ nghiêm tập từ ngày này sang ngày khác, hết tháng này đến tháng khác, chắc chắn họ sẽ trở nên khỏe mạnh. Nhưng các huấn luyện viên thể dục, những chuyên viên thành thạo, luôn luôn có trách nhiệm săn sóc các binh sĩ ấy, ngay cả trong việc áp dụng kỷ luật nghiêm khắc hơn nữa; thế mà đôi khi cũng nhầm lẫn và những vụ đau tim hay biến chứng khác cũng không hiếm, ngay ở những người đã lớn tuổi và mạnh khỏe nữa.

Ngoài ra, nghiêm tập chỉ là một việc huấn luyện, nghĩa là việc đưa sự học tập vào trong đứa trẻ, chứ đâu có phải là giáo dục, nghĩa là do trẻ tự học lấy.

Còn việc nghiêm tập cho HĐS, như tôi thường hay nhắc nhở, các Đoàn Trưởng hãy nên tránh, tức là đừng nên sử dụng quá đáng. Ngoài việc bị phụ huynh HĐS cho là xu hướng quân sự hóa, người ta không Ưa gì nghiêm tập cả, bởi vì một Đoàn Trưởng xoàng sẽ không thể trông thấy tiêu đích cao cả của Hướng Đạo (nhất là việc lôi trẻ ra khỏi cái vỏ của nó) và, vì không có tài ba đặc biệt để làm việc đó, dù cho có trông thấy cái đích ấy, Trưởng này sẽ coi việc nghiêm tập như một phương tiện dễ dàng để làm cho trẻ trở nên thành thạo về một phương diện nào đó ngõ hầu đem ra phô trương trong các cuộc diễn hành.

Đồng thời, có Trưởng đôi khi còn đi quá xa hơn nữa, đó là để cho trẻ của mình đi lang thang khắp nơi, không có một chút kỷ luật hoặc thiếu cả sự đứng đắn nữa. Thật là tồi tệ. Trưởng đó đã thiếu một khuôn vàng thước ngọc - đó là dạy cho trẻ hiểu rằng chúng cần ăn mặc đứng đắn, đi đứng cho ngay ngắn và phải có một số vốn về tinh thần đồng đội, ví dụ như làm cho Đoàn. Đôi khi cũng cần có những cuộc nghiêm tập để giữ cho trẻ mạnh dạn, nhưng không nên vì đó mà xao nhãng những hoạt động có giá trị hơn của chương trình huấn luyện Hướng Đạo.

Trong phong trào Hướng Đạo, chúng ta chỉ cần nghiêm tập để giữ cho trẻ mạnh dạn và đi đứng như người lớn chứ không như các con cừu (trừu). Cuộc nghiêm tập được thực hiện vài phút trong im lặng trước giờ họp đoàn, hay thỉnh thoảng bằng cách dùng trò chơi “theo lệnh tôi !”. Mặc dầu như vậy không phải là chúng ta coi nhẹ các môn thao dượt nghiêm chỉnh, nhất là thao dượt về cứu hỏa, bơi thuyền, cấp cứu, dựng cầu và vô số các môn khác nữa. Các môn này đòi hỏi sự đứng đắn, sự hoạt động và cả kỷ luật nữa; nhưng điều cần thiết hơn cả là mỗi trẻ phải sử dụng đầu óc mình mà hoàn tất phần việc của chính mình để cho công việc của toàn thể được trọn vẹn. Ngoài ra các cuộc thi đua về những môn ấy rất là hào hứng đôi với trẻ cũng như đôi với những người đứng xem. Sau nữa

các cuộc thi đua này làm phát triển các đức tính luân lý và lòng ngay thẳng của trẻ.

Ta cần phải dạy cho trẻ đừng bao giờ ghen tỵ, bực tức hoặc công kích “chiến thuật” của đối phương, một khi bên mình bị thua, và, dù có thất vọng đến đâu, cũng vẫn phải tỏ lòng thành thực khen phục bên thắng. Đó là kỷ luật tự giác và lòng vị tha và như vật sẽ có thể reo rắc thiện cảm đi mọi nơi để phá tan môi hiềm khích.

Ngày xưa tôi biết có một trung đoàn ít dạy nghiêm tập cho tân binh; họ chỉ hướng dẫn cho tân binh cách thức đi đứng và dặn phải cố mà tập luyện lấy. Chừng nào thành thạo các tân binh sẽ được hưởng mọi quyền lợi như các binh sĩ khác. Như vậy tức là các tân binh phải tự tập để trở nên đứng đắn thay vì bắt người khác phải tập cho mình ròng rã trong mấy tháng trời. Các tân binh đã tự tập dượt lấy và giúp đỡ lẫn nhau để chóng qua giai đoạn học tập mà chỉ mất có nửa thời gian thường lệ.

Như vậy, một lần nữa ta lại thấy rằng giáo dục khác với dạy học. Kết quả thâu lượm được là nhờ ở sự khuyến khích cao vọng và tinh thần trách nhiệm chính nơi bản thân các tân binh. Và tôi tin rằng đây chính là đường lối các Trưởng nên theo để phát triển thân thể của trẻ một cách hoàn mỹ.

Nhưng dù sao đi nữa thì các trò chơi tự nhiên, bầu không khí trong lành, bổ dưỡng và sự nghỉ ngơi có điều độ là những yếu tố rất tốt để tạo ra những đứa trẻ khỏe mạnh và phát triển điều hòa, hơn là bao nhiêu cuộc tập dượt thể dục hay quân sự.

HOẠT DỘNG NGOÀI TRỜI

Có lần tôi thấy một Đoàn Hướng Đạo nghiêm tập rất ngoạn mục trong Đoàn quán. Hôm ấy trời đẹp và mát, nhưng chao ôi không khí trong phòng oi bức làm sao ! Không có lấy một chút gió trong Đoàn quán. Các Đoàn sinh vận động như máy và đang tự hủy hoại sức khỏe bằng cách hít hơi độc thay vì không khí trong lành để lọc máu trong cơ thể.

Không khí trong lành, phần nửa nhu cầu để thành công trong việc gây sức khỏe, có thể được đem vào cơ thể bằng sự hô hấp cũng như qua lớp da ngoài nữa.

Thật vậy, sống nơi quang đãng là bí quyết để thành công. Hoạt động Hướng Đạo dùng nơi quang đãng để làm phát triển thói quen hoạt động ngoài trời càng nhiều càng hay.

Tới một đô thị lớn, tôi hỏi một Đoàn Trưởng về cách thức tổ chức xuất du cuôi tuần cho Đoàn ra công viên hay đồng quê ? Anh trả lời rằng Đoàn anh chẳng đi đâu cả. Tôi xin cho biết lý do thì anh trả lời Đoàn sinh của anh không hề quan tâm tới vấn đề xuất du vì chúng thích đến chơi và họp ở Đoàn quán vào mỗi chiều thứ bảy.

Lẽ dĩ nhiên lũ trẻ đáng thương ấy ham thích thực sự vì chúng đã quen hoạt động trong phòng rồi. Đây là điều chúng ta cần tránh trong hoạt động Hướng Đạo. Mục đích của chúng ta là ngăn ngừa trẻ hoạt động trong phòng và làm cho các hoạt động ngoài trời hấp dẫn hơn với chúng.

Có lần văn hào Alexandre Dumas con (1) viết : “Nếu tôi là Vua nước Pháp, tôi sẽ cấm trẻ dưới 12 tuổi sống nơi thành thị. Chúng phải sống nơi quang đãng, dưới ánh mặt trời, ngoài đồng nội, giữa cỏ cây và làm quen với các súc vật cùng sống trực tiếp với thiên nhiên; nhờ đó thân thể chúng sẽ trở nên cường tráng, trí khôn minh mẫn, tâm hồn dào dạt ý thơ và chúng sẽ khao khát tìm tòi, điều sau này rất hữu ích đối với giáo dục hơn là bất cứ quyển văn phạm nào hiện hữu trên trần gian”.

(1) Cả hai cha con đều dùng tên Alexandre Dumas và cùng là văn hào Pháp.

Trẻ sẽ cảm thông với những tiếng động, và sự tĩnh mịch ban đêm, chúng sẽ tìm thấy cái tốt đẹp nhất của tôn giáo, những cái mà chính Thượng Đế tỏ lộ để cho ta thấy sự vinh quang và mầu nhiệm của người.

Vào cái tuổi 12 trẻ rất khỏe mạnh và tinh tưởng, chúng đã có khả năng tiếp nhận giáo dục theo một phương pháp đúng mức để

có thể hoàn tất nền giáo dục ấy một cách dễ dàng trong bốn hay năm điểm sau.

Nhưng không may cho lũ trẻ vì tôi không phải là Vua mà nếu tôi là Vua thật thì may mắn cho nước Pháp biết bao !"

Tất cả những gì tôi có thể làm được là khuyến cáo và nêu ra đường lối, đó là hãy lấy thể dục làm giai đoạn đầu trong đời sống đứa trẻ.

Đặc biệt là trong phong trào Hướng Đạo nếu ta áp dụng đúng lề lối thì ta phải mạnh dạn noi theo hướng trên.

Sống "nơi quang đãng" thực là mục tiêu của Hướng Đạo và bí quyết để thành công. Nhưng trong khi sống quá lâu nơi thành thị ta thường có xu hướng xao nhãng mục đích của chúng ta để rồi nhiễm sâu tệ đoan ấy. Đoàn thể của chúng ta không phải là một câu lạc bộ, cũng không phải là một trường học đạo ngày chủ nhật, nhưng là một trường giáo dục thiên nhiên. Chúng ta cần phải hoạt động ngoài trời nhiều hơn nữa vì lý do gây sức khỏe tâm hồn và thể chất cho các HĐS và các Trưởng.

Trại rất cần thiết cho việc huấn luyện thành công trong đoàn. Nhưng trại cần phải thật hoạt động chứ không như một trường học làm việc cầm chừng và không mục đích.

Trong phong trào Hướng Đạo, cắm trại là điều trẻ mong đợi nhiều hơn cả và cũng là một dịp tốt cho Đoàn Trưởng nữa.

Hoạt động cắm trại sẽ lôi cuốn được trẻ và sẽ không thể nào thất bại được với cuộc sống ngoài trời và thú vui cùng cây cỏ; với việc nấu ăn do chính mình sửa soạn, với những trò chơi bên ven rừng hay ngoài đồng cỏ, theo vết tìm đường làm cầu v.v... với đôi chút khó nhọc và niềm vui quanh lửa trại.

Chúng ta cần có những khoảng đất khoáng đãng, những sân bãi của chính chúng ta, nhất là những khu đất cắm trại mà trẻ có thể thường xuyên tới đó một cách dễ dàng. Để có thể cung ứng cho nhu cầu bành trướng của phong trào, chúng ta cần phải có khu đất cắm trại thường xuyên ở những nơi có nhiều Hướng Đạo. Ngoài việc giúp trẻ có nơi sinh hoạt, những nơi đất ấy còn có một giá trị khác nữa, tức là những khu ấy có thể trở thành những trung tâm huấn luyện Trưởng để họ có dịp được thấm nhuần thêm về tinh

thần, về hoạt động ngoài trời và hơn nữa, về tình huynh đệ của các nhà khai phá đất đai.

Trong những năm vừa qua, chúng ta đã để ý tới những khu dùng vào việc huấn luyện Trưởng và làm nơi cắm trại cho Hướng Đạo. Những khu thường xuyên này giúp rất nhiều cho đời sông trại và cần phải được mua ở những nơi gần thành thị trước khi trở thành những chung cư.

Tôi đã dùng danh từ “đời sống trại”. Phải luôn luôn phân biệt giữa “đời sống trại” và “đời sống dưới lều”.

Có lần tôi được mời tới thăm một khu cắm trại kiểu mẫu của học sinh. Hàng dãy lều được dựng lên rất gọn ghẽ, thành từng băng, ở giữa là một cái lều lớn dùng làm phòng ăn, kế bên là một khu nhà bếp rất đẹp mắt. Các lôi đi đều lát gạch, lại có cả nhà tắm và nhà cầu bằng cây nữa. Đây là một khu trại được kiến thiết hoàn hảo bởi một nhà thầu. Người đứng tổ chức chỉ cần ký ngân phiếu thanh toán là mọi việc đều sẵn sàng. Thật là đơn giản và có tính cách thương mại hoàn toàn.

Chỉ có một điều đáng tiếc nhất là như vậy đâu có gọi là cắm trại, sống dưới mái lều khác xa vổi cắm trại. Ta có thể nói rằng bất cứ ai cũng có thể sông dưới mái lều khi mà mọi sự được xếp đặt sẵn, như vậy thì có khác gì với sông ở nhà.

Trong phong trào Hướng Đạo chúng ta thảy đều rõ những gì lôi cuốn được trẻ, đồng thời cả những gì hỗ trợ cho việc giáo dục nữa, đó là cắm trại thực sự, nghĩa là chính trẻ phải tự tạo tác lấy nơi ăn chốn ngủ của chúng.

Ngoài ra trẻ sẽ cảm thấy rằng hứng thú và học hỏi được nhiều hơn khi chính các Đội Trưởng được tự do lựa chọn nơi cắm trại Đội, được tự ý sắp đặt khu sinh sông như : chỗ làm bếp, nơi tắm rửa, nhà cầu, hố rác v.v... và tự tạo lấy những vật dụng cần thiết cũng như những tiện nghi khác.

Khi có nhiều trẻ em sông dưới mái lều, ta bó buộc phải dùng lối nghiêm tập và áp dụng một phương pháp huấn luyện đặc biệt để lôi cuốn trẻ, nhưng nếu với vài ba Đội được sông riêng biệt, làm việc có chương trình, trẻ sẽ có dịp được học hỏi rất nhiều để biết yêu thiên nhiên và phát triển được sức khỏe cho tâm hồn cũng như thể xác của chúng nhờ những cuộc chạy "băng đồng" và đời sông giữa cỏ cây.

Đối với tôi trại lý tưởng hơn cả phải là trại mà mọi trẻ đều vui thú và bận bịu, mỗi Đội được sông trong khu vực riêng biệt và Đội Trưởng cũng như Đội Sinh thảy đều hãnh diện về trại và về những đồ dùng họ đã tự tạo ra.

Trong các trại nhỏ ta cũng thực hiện được nhiều điều bổ ích về sự làm gương của Đoàn Trưởng. Đoàn Trưởng sinh hoạt giữa đám trẻ em của mình và mọi người đều nhìn vào Đoàn Trưởng và bắt chước anh một cách tự nhiên nhiều khi chính anh cũng không nhận thấy. Nếu Đoàn Trưởng chẳng làm gì cả, các trẻ cũng bắt chước theo. Nếu anh cho rằng dọn dẹp sạch sẽ trong trại là việc cần thiết thì trẻ em cũng sẽ noi theo, nếu anh tự mình sáng chế ra các tiện nghi ở trại, chúng cũng sẽ trở thành những người ưa sáng chế v.v... Nhưng anh cũng đừng làm quá nhiều những gì mà chính trẻ phải tự làm lấy, hãy coi trẻ làm và đây là câu châm ngôn : "Khi ta muốn một việc gì thì chính ta đừng làm việc đó".

Không những chúng ta ước ao có những trại lành mạnh, sạch sẽ và đúng với luật lệ địa phương, nhưng còn muốn có những loại trại trong đó trẻ được sông tương tự như cuộc đời và cuộc phiêu lưu của những nhà khai phá đất đai vậy.

BƠI LỘI, CHÈO THUYỀN VÀ TRUYỀN TIN

BƠI LỘI

Trong các môn thể dục, bơi lội có những lợi ích sau :

- Trẻ rất ưa thích và sẵn sàng học tập.
- Trẻ học được tính sạch sẽ.

- Trẻ học được tính can đảm để đạt được kỹ thuật bơi lội.
- Trẻ làm nở nang lồng ngực và bộ phận hô hấp.
- Trẻ làm nở nang bắp thịt.
- Trẻ tập luyện được khả năng cứu nạn và sẽ tìm được dịp để thực hành.

CHÈO THUYỀN

Chèo thuyền cũng là phương pháp tốt đẹp để làm nẩy nở bắp thịt; nó có một sức mạnh để lôi cuốn trẻ. Trẻ chỉ được phép chèo thuyền khi đã biết bơi, như vậy chúng sẽ ham học tập chuyên môn bơi lội.

TRUYỀN TIN

Ngoài việc rèn luyện trí khôn cho trẻ em, thực hành truyền tin còn giúp cho chúng gặt được nhiều kết quả về phương diện thể dục do việc cử động chân tay khi phất cờ hay khi cong mình theo nhịp điệu trong một khoảng thời gian rất nhiều và mắt phải chăm chú nhìn theo điệu cờ. Ngoài ra truyền tin còn là môn phải thực hành ngoài trời, như vậy nó sẽ không còn là một trò chơi trong phòng, một trò chơi vô bổ, vô mục đích và không hứng thú.

VỆ SINH CÁ NHÂN

SẠCH SẼ

Giữ sạch sẽ tâm hồn và thể xác là điều tối hệ đối với sức khỏe.

Khi không có phương tiện tắm, lấy khăn rửa mặt mà kỳ cọ thân thể là một điều cần thiết để gây tập quán tốt nơi trẻ. Cũng nên gây cả thói quen rửa tay trước khi ăn cơm và sau khi đi cầu nữa. Ta lại còn gây ý thức sạch sẽ triệt để cho trẻ bằng cách thực hành một số trò chơi như : hãy giết con ruồi kia ! ! ! Đây chẳng những là một điều các HĐS giúp ích cho dân chúng mà còn giúp chúng rõ về những con vi trùng nhỏ li ti được các con ruồi mang theo nơi chân, cũng

như giúp chúng ý thức được hậu quả tai hại do những con vi trùng ấy có thể gây ra cho dân chúng nữa.

THỰC PHẨM

Đồ ăn rất quan hệ cho việc tăng trưởng của trẻ thế mà vô số bậc làm cha mẹ không thể biết tới, còn nói chi đến con cái họ nữa. Nếu Đoàn Trưởng ý thức được tầm quan trọng của thực phẩm, anh sẽ có thể giúp trẻ rất nhiều về phương diện sức khỏe và năng lực, đặc biệt là khi chúng sông ở trại.

Về số lượng thức ăn, một đứa trẻ từ 13 đến 15 tuổi thường cần đến 80% khẩu phần của người lớn. Và trẻ còn có thể ăn hơn người lớn đến 50% nữa, nếu ta để cho chúng tha hồ ăn.

ĐIỀU ĐỘ

Ăn cho điều độ, đối với trẻ cũng cần thiết như uống rượu cho vừa phải đối với người lớn. Một bài học tốt cần dạy cho trẻ là sự tự hạn chế về ăn uống kể cả về lượng lẫn phẩm. Rất ít người biết rõ sức ăn của một đứa trẻ cho tới khi nhìn thấy chúng “ngốn” hết bất kể loại đồ ăn nào.

Mục đích của sự điều độ là giúp trẻ có đủ điều kiện để trở thành lực sĩ.

Như vậy, điều độ là do sự huấn luyện kỹ càng về tinh thần cũng như về thể xác vậy.

TIẾT ĐỘ

Điểm khó nhất và cũng là điểm quan trọng nhất trong việc giáo dục trẻ là vấn đề thanh sạch (vệ sinh về tình dục), vấn đề này có liên quan đến thể xác, tinh thần, luân lý và tính khí của trẻ. Đây là một điều mà Đoàn Trưởng cần phải đề cập một cách khéo léo và tùy theo từng trường hợp của mỗi đứa trẻ. Cho đến nay vấn đề này chưa được các giáo chức đề cập tới một cách thích hợp, nhưng dầu sao ta vẫn không thể nào không biết đến trong công cuộc giáo dục

trẻ em, nhất là thiếu nữ. Ta lại còn cần phải nhận rõ cái trở ngại ấy mà đôi phó một cách thận trọng. Lẽ dĩ nhiên, trước hết đây là nhiệm vụ của cha mẹ phải lo sao cho con cái mình được hướng dẫn rõ ràng về vấn đề này, nhưng hầu hết, các bậc cha mẹ thường hay xao nhãng bổn phận này để rồi sau đó cáo lỗi vì đã bỏ qua. Làm như vậy thì chẳng khác chi vô tình phạm một tội ác nhỏ vậy.

Hãy làm cho trẻ ý thức về sự sạch sẽ. Hãy làm cho trẻ luôn bận bịu với những hoạt động có tính chất lành mạnh, đó là những phương tiện hữu ích nhất, anh có thể giúp trẻ dứt khoát với những tư tưởng bẩn thỉu với những tật xấu.

Bác sĩ ALLEN WARNER nói : “Xưa kia nhiều người e ngại cho rằng dạy trẻ về vấn đề thanh sạch sẽ gây cho chúng nhiều thói xấu. Thực ra chưa có một bằng chứng nào xác nhận sự dè dặt ấy, trái lại kinh nghiệm còn cho biết rằng sự không thông hiểu vấn đề có thể gây ra nhiều hậu quả tai hại về thể xác cũng như về tinh thần cho nhiều người”.

Điều này rất đúng và tôi có thể chứng minh bằng những kinh nghiệm đã thâu được trong đám binh sĩ và các người khác nữa. Và hậu quả của tình dục ngày nay thực là vô cùng trầm trọng.

Cho rằng người lớn cần phải tránh thảo luận vấn đề này với trẻ con thật là một điều hoàn toàn vô lý và kết cuộc là trẻ cũng vẫn biết, nhưng biết một cách hết sức sai lầm do một đứa trẻ khác chỉ dẫn.

Trong cuốn sách "Những điều con trai nên biết" hai bác sĩ SCHOFIELD và JACKSON viết : "Sự phát triển về tình dục nơi trẻ em có tính cách lũy tiến về điều bất hạnh là thói xấu bắt đầu và thường xảy ra vào lúc thiếu thời. Nếu cho rằng "tiên liệu là đề phòng" thì ta cần phải giải thích cho trẻ những gì sẽ xảy ra cho chúng, bởi vì giai đoạn trầm trọng của tuổi dậy thì đang chờ đón chúng và ta không được phép giấu diếm chúng về sự kiện này".

Rõ rệt là Đoàn Trưởng có một địa bàn hoạt động hết sức lớn lao. Trước hết anh phải liên lạc với thân phụ đứa trẻ để hỏi ý về việc anh muốn nói vấn đề này với con ông ta. Anh cũng nên tham khảo ý kiến những người thường có liên hệ với đứa trẻ, ví dụ như : mục sư, bác sĩ, thầy giáo v.v... và nhất là anh phải nắm vững được vấn đề, phải có đủ kinh nghiệm và phải hiểu rõ tính tình đứa trẻ để có thể giúp nó một cách thiết thực.

Rồi anh hãy tìm một dịp nào tốt đẹp nhất để nói một cách thực tế về vấn đề này ngoài những vấn đề khác để khuyên nhủ trẻ, tự coi mình như người anh cả có bổn phận phải làm điều ấy. Đối với một số Đoàn Trưởng chưa hề thực hành như vậy, có lẽ đây là một giải pháp hết sức khó khăn, nhưng thực ra nó cũng dễ như tuốt vỏ đậu vậy. Và ta cũng đừng nên quan trọng hóa vấn đề một cách thái quá. Theo tôi, ngoài việc trước nhất là giải thích cho trẻ về sự sinh sản của loài vật và loài cây, tôi thấy trẻ rất ưa thích được nghe kể chuyện về cách thức giông nòi phát triển trong mỗi đứa trẻ, như xưa kia tôi đã từng thích như vậy. Tôi đã giải thích cho trẻ rằng mầm giống ấy cha truyền con nôi từ thế hệ này sang thế hệ khác và đó là do Thượng Đế giao cho ta : nhiệm vụ của ta là phải bảo tồn mầm giông ấy cho đến lúc kết hôn. Danh dự buộc ta không được nhãng quên hay phung phí nó. Lẽ dĩ nhiên sự cám dỗ sẽ đến với ta dưới nhiều hình thức, nhưng ta cần phải khỏe mạnh và giữ lấy mầm giống ấy.

Về vấn đề trên, mỗi loại tuổi đòi hỏi một sự giải thích riêng biệt. Điều chính là trước hết Đoàn Trưởng phải được sự tin tưởng hoàn toàn của trẻ và được trẻ coi như một người anh cả, có như vậy cả hai mới có thể nói chuyện với nhau một cách dễ dàng được.

Đồng thời tôi cũng thấy cần phải dặn thêm đôi lời cho những Trưởng còn trẻ và ít kinh nghiệm. Lý do Trưởng trẻ tuổi sấp sỉ với tuổi của Thiếu sinh không hẳn là một điều có lợi, trái lại nó thường là một trở ngại và đôi khi còn là một môi nguy thực sự nữa. Qua những tài liệu tôi đã viết trước kia về vấn đề thanh sạch, tôi thấy có luồng dư luận cho rằng việc làm sáng tỏ vấn đề với từng HĐS là bổn phận của Đoàn Trưởng. Tôi không hề bao giờ có ý muốn ấy. Nếu như vậy thì hệ thông giáo dục gia đình sẽ bị hỏng cả. Điều tôi mong ước là có thể lưu ý Đoàn Trưởng về vấn đề này và khuyên họ hãy cố gắng nhận xét xem các Đoàn sinh của mình có được những người có thẩm quyền hướng dẫn kịp thời về vấn đề thanh sạch hay không. Trong rất nhiều trường hợp, những người thẩm quyền là các bậc cha mẹ, mục SƯ, bác sĩ hay những người nào khác chứ KHÔNG phảỉ là Đoàn Trưởng.

KHÔNG HÚT THUỐC LÁ

Một lần có người viết lại một bản có sửa đổi về cuốn "Hướng Đạo cho Trẻ em" trong đó ra lệnh rằng : "HĐS không được hút thuốc". Thật là một sự liều lĩnh khi ta ra lệnh cho trẻ không được phép làm một điều gì, bởi vì như vậy là ta đã vô tình mở đường cho chúng phiêu lưu làm trái với lệnh cấm.

Chúng ta hãy răn bảo và giải thích cho trẻ hiểu rằng làm như vậy là không tốt, và như thế trẻ sẽ cố gắng để tránh. Tôi tin rằng đây là trường hợp thích ứng để giải quyết những vấn đề như nói tục tĩu, chơi cờ bạc, hút thuốc lá, hay những tội lỗi thông thường khác của thanh niên.

Ta hãy gây một thái độ tốt trong đám trẻ và một công luận về cách thức gạt bỏ những thói xấu đó, ví dụ như : "Thanh niên phải làm gì để giữ thể diện trước người khác".

ĐI TRÊN DÂY THỪNG

Có lẽ một số độc giả phải ngạc nhiên khi đọc tới phương pháp này để rèn luyện tính tự chủ và sức khỏe. Nhưng thật sự phương pháp này do kinh nghiệm mà có.

Chắc ta từng trông thấy trong các sân vận động của quân đội một số người đang đi thăng bằng trên một xà ngang, cách mặt đất dăm chục phân. Môn thể dục này có tác dụng buộc người sử dụng phải tập trung sức chú ý để thực hiện sự thử thách cam go này, nhờ đó mà làm chủ được mình. Kinh nghiệm này còn được sử dụng xa hơn nữa khi một người lính tập bắn mà không có kết quả. Trước khi cho bắn lại, người ta bắt người lính này tập băng qua chiếc xà, như vậy là để cho hắn tự chủ và tập trung được tiềm định của hắn.

Đối với trẻ, đây là một môn thể dục vô cùng hấp dẫn. Lúc đầu trẻ có thể lấy gậy Hướng Đạo buộc lại

Như tôi đã có dịp trình bày, những cuộc tập dượt này giúp ích rất nhiều cho việc rèn luyện tính khí và một điều tôi lấy làm tiếc là hiện nay người ta có xu hướng coi “an ninh” trên hết. Trong đời người, làm sao tránh khỏi một số nguy hiểm, vậy ta cần phải thực hành số nguy hiểm ấy để có thể sông lâu hơn. Ta cần phải giúp các HĐS sẵn sàng đương đầu với mọi nỗi khó khăn nguy hiểm trong đời sông. Do đó mà chúng ta không muốn huấn luyện theo một phương pháp quá ư mềm yếu.

HƯỚNG ĐẠO SINH TẬT NGUYỀN

Một số trẻ bị tật nguyền như : mù, câm, điếc, thọt v.v... nhờ hoạt động Hướng Đạo mà ngày nay được khỏe mạnh, được sung sướng và tương lai của chúng trở nên sáng sủa hơn trước. Hầu hết các loại trẻ này không thể nào qua nổi chương trình huấn luyện thông thường của Hướng Đạo do đó một chương trình đặc biệt với những môn trắc nghiệm tương đương đã được áp dụng.

Hướng dẫn các loại trẻ này không phải là dễ: ta cần phải kiên tâm và chú ý đến từng cá nhân hơn là đôi với các trẻ khác. Tuy

nhiên, kết quả cũng rất tương xứng. Các vị bác sĩ, các điều dưỡng viên, các người có trách nhiệm săn sóc trẻ và các nhà giáo hầu hết không phải là Hướng Đạo đều chứng nhận rằng hoạt động Hướng Đạo đã mang lại nhiều kết quả tốt đẹp cho trẻ và từ trẻ qua các Cơ quan và Tổ chức.

Một điều lạ lùng là tất cả các trẻ tật nguyền ấy đều vui vẻ và hăng hái cố gắng thực hiện tất cả những hoạt động Hướng Đạo nào mà chúng có thể tự mình làm được. Chúng chỉ cần đến chương trình đặc biệt và sự đôi phó đặc biệt khi nào xét ra thiết yếu mà thôi. Nhờ hoạt động Hướng Đạo mà chúng được kết hợp trong tình huynh đệ Thế Giới, có thể học hỏi thêm và nhìn về tương lai một cách tin tưởng hơn. Chúng lại có dịp để chứng tỏ với chính mình và với người khác rằng chúng có thể làm được nhiều việc cho chính bản thân mình, kể cả những công việc khó khăn.

Đứa trẻ nhiều sáng kiến, sẽ là đứa trẻ được lựa chọn để làm việc trước.

III. THỦ CÔNG VÀ XẢO THỦ

Từ xưa đến nay chúng ta đã lãng phí nhân lực một cách kinh khủng. Nguyên nhân chính là sự huấn luyện kém hiệu nghiệm. Đa số trẻ không được hướng dẫn và dạy dỗ để ưa thích làm việc. Mặc dầu cũng được chỉ bảo về đặc tính của công nghệ và doanh thương, nhưng ít khi trẻ được chỉ dẫn về cách thức áp dụng sự hiểu biết đã thâu được để mà sinh sông, cũng như chẳng hề được khuyến khích để yêu mến nghề của mình. Thông thường, "nói và làm" ít khi đi đôi với nhau.

Ta không thể nào xác định được sự sai lầm ấy thực sự ở chỗ nào, nhưng sự việc thật hiển nhiên. Kết cuộc là những đứa trẻ không có thiên tư đều bị phó mặc cho giòng đời lôi cuốn và chúng sẽ trở thành phường vô dụng. Chúng thật là "cái tội" cho bản thân, một "gánh nặng" và trong vài trường hợp, còn là một "mối nguy" cho quốc gia nữa.

Ngoài ra số lớn những đứa trẻ nào đã thành công một phần trên đời rồi, chắc chắn sẽ có thể thành công hơn nữa nếu chúng được huấn luyện một cách thực tiễn.

Trong phong trào Hướng Đạo chúng ta có thể sửa chữa một phần nào những thiếu sót kể trên. Chúng ta có thể có vài biện pháp để mang lại, ngay cả cho những đứa trẻ nghèo nàn nhất, và với bất cứ một giá nào, những dịp học hỏi và hy vọng thành công trên đời.

Vậy bằng cách nào ? Lẽ tất nhiên chúng ta liên tưởng ngay tới các chuyên hiệu về thủ công. Mặc dầu gọi là "thủ công" nhưng theo tiêu chuẩn của ta, nó hầu như đồng nghĩa với những việc sở thích lúc nhàn rỗi (Hobbies/Dadas). Tuy nhiên đây là chính sách ta dùng để hướng dẫn trẻ; khởi đầu bằng những hoạt động dễ dãi và nhỏ nhặt; các việc sở thích ấy, một khi đã được chuyên môn hóa hơn lên, có thể được coi như có tính cách hướng nghiệp đối với các HĐS lớn. Ngoài ra các việc ấy cũng có các giá trị riêng biệt của nó, nhờ vậy mà đứa trẻ học được cách sử dụng bàn tay và khôi óc của mình và tìm được thú vui trong công việc. Đôi với những trẻ em này, các công việc sở thích ấy có thể kéo dài trong nhiều năm; đối với những đứa khác các công việc ấy có thể đưa chúng tới chỗ có một nghề hẳn hoi mà sinh sống. Trong cả hai trường hợp, chắc chắn

sau này chúng sẽ không thể nào trở thành những đứa vô loại. Như vậy, công việc sở thích là phương thuốc chống lại sự lười biếng.

Tuy nhiên, cần phải có một đức tính trong các công việc sở thích để có thể giúp trẻ tiến tới một nghề. Như thế nghĩa là người thợ phải biết tự kiểm soát lấy mình, phải biết tự thích ứng theo nhu cầu của chủ nhân và các bạn đồng nghiệp phải biết làm cho mình tài giỏi trong nghề, có ý chí và nhã nhặn. Người ấy lại còn phải cương quyết, điều này cũng tùy thuộc ở lòng ham muốn, sự khéo léo, tài tháo vát và sức khỏe của anh ta nữa.

Vậy thử hỏi ta sẽ áp dụng những điều trên trong công việc huấn luyện Hướng Đạo Sinh ra sao?

BIỆN PHÁP ĐẦU: MÔN TẠO TÁC TIỀN PHONG

Giải pháp đầu tiên này rất dễ thực hiện ở trại để khiến các HĐS bắt tay vào thủ công nghệ tức là việc thực tập làm lều cây, đốn gỗ, dựng cầu, sáng chế dụng cụ làm bếp, đan chiếu, làm nhà sàn v.v... Trẻ sẽ nhận thấy rằng những công việc đó rất thực tiễn và hữu ích để mang lại tiện nghi trong khi ở trại.

Sau khi đã bắt tay vào các công việc trên, trẻ sẽ thấy hứng thú hơn để thực hiện vào việc sở thích khác vào những ngày trời xấu, cũng như để qua các cuộc trắc nghiệm và một số chuyên môn, hoặc để kiếm thêm tiền bằng những việc khéo tay và tháo vát. Nhờ vậy mà chẳng mấy chốc trẻ trở thành một công nhân hăng hái và có nghị lực.

CÁC CHUYÊN HIỆU

Mục đích thiết lập hệ thông chuyên hiệu là làm phát triển nơi mỗi trẻ lòng ham muốn các việc sở thích hay thủ xảo nhờ vậy mà sau nàt nó có thể tìm được một nghề, khỏi phải thất vọng cũng như

khỏi trở thành những người vô dụng một khi phải bước chân vào đời.

Ta dùng chuyên hiệu để khuyến khích đứa trẻ tìm ra một việc làm sở thích lúc nhàn rỗi và nhờ đó mà tiến bộ. Đôi với người ngoài, chuyên hiệu chỉ riêng đứa trẻ đã có một sở thích về chuyên môn chứ không có nghĩa là nó đã trở thành một chuyên viên. Vậy nếu ta coi phong trào Hướng Đạo như một trường dạy nghề tức là sẽ làm mất giá trị cũng như ưu điểm của phong trào và ta sẽ lại rơi vào lĩnh vực hoạt động của học đường với những huấn luyện viên không chuyên môn để dạy nghề.

Chúng ta muôn rằng TẤT CẢ mọi trẻ em đều vui vẻ tự làm phát triển từ nội tâm chứ không do sự học tập bó buộc tự bên ngoài.

Hơn nữa, hệ thống chuyên hiệu trong phong trào Hướng Đạo còn nhắm mục đích cung cấp cho Đoàn Trưởng một công cụ để khuyến khích mỗi trẻ chú tâm đến việc tìm ra những công việc sở thích khả dĩ giúp nó rèn luyện tính khí hay phát triển tài năng nữa.

Công cụ này, nên được áp dụng một cách hiểu biết và đầy thiện cảm, sẽ mang lại hy vọng và hoài bảo ngay cho cả những đứa trẻ đần độn và lạc hậu nhất để tránh khỏi sự đào thải và mối thất vọng do trường đời mang lại. Do đấy mà tiêu chuẩn khả năng đã cô" tình không đặt ra. Tiêu chuẩn trong việc cấp phát chuyên hiệu không phải là sự đạt được hiểu biết tới một mức độ nào đó hoặc tài khéo léo về một chuyên môn, nhưng là do nỗ lực mà đứa trẻ đã dùng để đi tới sự hiểu biết hay tài khéo léo về chuyên môn ấy. Sự kiện này mang lại cho những trẻ nào ít hy vọng nhất một điều kiện đồng đều để có thể ganh đua với các bạn xuất sắc hay giàu có hơn mình.

Như vậy, một Đoàn Trưởng khôn khéo, đã từng nghiên cứu tâm lý Đoàn sinh của mình, có thể tổ chức cho trẻ một cuộc ganh đua hào hứng, ví dụ như giúp đứa trẻ kém thông minh cùng chuẩn bị qua cuộc trắc nghiệm về một chuyên môn nào đó với một em khá hơn nó. Như thế một trẻ ngu đần đã từng có nhiều tự ty mặc cảm vì đã gặp nhiều thất bại sẽ được giúp đỡ để qua một hay hai chuyên môn một cách dễ dãi hơn, như vậy là cốt để cho nó cô" gắng hơn

lên. Nếu nó là một đứa trẻ chịu khó thì dù có vụng về đến mấy, giám khảo viên cũng sẽ cấp chuyên hiệu cho nó để khuyến khích nó tiếp tục cố gắng đạt được nhiều chuyên hiệu khác và nhờ vậy mà dần dần nó sẽ trở nên người có khả năng bình thường.

Trắc nghiệm để lấy chuyên hiệu không phải là một cuộc thi nhưng là một cuộc thử sức cho từng cá nhân. Vậy Đoàn Trưởng và giám khảo viên sẽ cộng tác mật thiết với nhau để cứu xét trường hợp của mỗi đứa trẻ và sự cố gắng của từng em để định đoạt thái độ dễ dãi hay khắc nghiệt tùy từng loại trẻ.

Một số Trưởng có xu hướng cho rằng Đoàn sinh của họ phải thật giỏi mới được phép qua kỳ trắc nghiệm để lấy chuyên hiệu. Trên lý thuyết thì rất đúng, nhưng như vậy khó mà có được nhiều trẻ cho đầy đủ khả năng, mà mục đích của chúng ta lại là muốn cho tất cả mọi trẻ đều quan tâm đến vấn đề này. Đoàn Trưởng nào thường tập cho HĐS mình khởi sự vượt qua những chướng ngại từ nhỏ đến lớn sẽ thấy chúng thực hiện một cách sốt sắng và đầy tin tưởng, ngược lại nếu ta đặt trẻ em trước một chướng ngại to tát và bảo chúng vượt qua đi, nhất định chúng sẽ rụt rè và không muốn nhảy qua.

Đồng thời chúng ta cũng không muốn cổ vũ cho giải pháp "bừa bãi" nghĩa là cấp phát chuyên hiệu một cách quá dễ dãi, Đoàn sinh vừa mới biết sơ sơ cũng được cấp chuyên hiệu. Việc này đòi hỏi các giám khảo viên sử dụng uy quyền và lý trí của mình để khỏi bị lạc hướng.

"Săn" chuyên hiệu, thay vì học hỏi để được chuyên hiệu, cũng là một hiện tượng nguy hiểm. Mục đích của chúng ta là làm cho trẻ trở thành những người công dân vui tươi, có tri giác, biết quên mình và chăm chỉ, chứ không phải tạo những đứa trẻ chỉ có cái "vỏ" mà thôi. Đoàn Trưởng phải luôn luôn tỉnh táo để phác giác ra Đoàn sinh nào là "thợ săn" chuyên hiệu và phân biệt được em nào là đứa "săn" chuyên hiệu và em nào là đứa cố gắng học tập.

Như thế có nghĩa là sự thành công hay thất bại của hệ thông chuyên hiệu phần lớn tùy thuộc ở Đoàn Trưởng và ở thái độ của anh về vấn đề này.

TRÍ THÔNG MINH

Quan sát và giải đoán là nền tảng của mọi sự hiểu biết. Do đầy tầm quan trọng của khả năng quan sát và giải đoán đối với người công dân trẻ ....

(Trang 119 in bị nhòe. Không đọc được)

..........về mùa rét hay mùa mưa, Đoàn Trưởng có thể hội họp trẻ em vào buổi tôi để đọc cho chúng những mẫu tin chính trong các nhật báo, hoặc vẽ địa đồ để chỉ dẫn cho trẻ biết các sự việc đã xảy ra ở đâu v.v... Tìm các câu chuyện và tiểu sử các danh nhân có liên hệ đến lịch sử của khu vực cũng là điều tốt khiến trẻ em khảo cứu và tự diễn đạt một cách hồn nhiên.

thaithuan xin thêm phần nguyến tác của đoạn này :

INTELLIGENCE

Observation and deduction are the basis of all knowledge. The importance of the power of observation and deduction to the young citizen can therefore not be overestimated. Children are proverbially quick in observation, but it dies out as they grow older, largely because first experiences catch their attention, which they fail to do on repetition.

Observation is, in fact, a habit to which a boy has to be trained. Tracking is an interesting step towards gaining it. Deduction is the art of subsequently reasoning out and extracting the meaning from the points observed.

When once observation and deduction have been made habitual in the boy, a great step in the development of character has been gained.

The value of tracking and tracking games can thus readily be seen.

Tracking out-of-doors and lectures on tracks and tracking in the meeting room should be encouraged in all Scout Troops. The general intelligence and quick-wittedness of the boys can very considerably be educated by their finding the way with a map, noticing landmarks, estimating heights and distances, noticing and reporting details of people, vehicles, cattle, by the reproduction of Sherlock Holmes stories in scenes, and through numerous other Scout practices. Signaling sharpens their wits, develops their eyesight, and encourages them to study and to concentrate their minds. First aid instruction has also similar educative value.

Winter evenings and wet days can be usefully employed by the Scoutmaster reading the principal items of news in the day's newspaper, illustrating them by map, etc. The getting-up of plays and pageants bearing on the history of the place is also an excellent means of getting the boys to study, and to express themselves without self-consciousness.

THUẬT TỰ DIỄN ĐẠT

Chuyên hiệu Văn Nghệ của chúng ta được thiết lập với mục đích hướng dẫn trẻ em diễn đạt ý tưởng theo óc nhận xét và trí tưởng tượng của chúng mà chẳng cần bắt chước hay phải là một nghệ sĩ.

Việc khuyến khích đứa trẻ tập vẽ (dù là vẽ xấu đến đâu) cũng có thể giúp nó nhận thức được mỹ thuật qua mầu sắc, hình dáng và giúp nó nhận ra rằng ở ngay những vật thường nhất cũng đều có sáng và tối, màu sắc và vẻ đẹp.

Một giai đoạn cao hơn nữa trong việc giáo dục trẻ em, là giúp chúng thực hành khoa nhận dạng, nghĩa là ghi trong trí óc những chi tiết của một sự việc xảy ra, một tai nạn hay một người rồi sau đó tường thuật lại trên giấy tờ. Đây là môn quan sát trên một hình thức cao nhất. Theo tôi, tôi nhận thấy rằng nhờ lôi thực hành này ta có thể làm phát triển phần lớn khả năng nhận xét.

Âm tiết là một hình thức văn nghệ; nó sẽ đến với trẻ một cách tự nhiên, ngay cả với những bộ óc chưa quen thuộc, dù rằng âm tiết được trình bày qua hình thức thi nhạc hay dùng để tập thể dục. Âm tiết mang lại quân bình và trật tự; nó lôi cuốn ngay cả và nhất là những người sông gần gũi với thiên nhiên hơn hết, tôi muốn nói đến những bộ lạc còn man rợ. Hình thức âm nhạc lẽ dĩ nhiên là một hình thức rõ rệt và có một tính cách hoàn vũ nhất về âm tiết. Hùng ca của bộ lạc Zulu, khi được bốn hay năm ngàn quân sĩ hát lên, là một ví dụ điển hình về âm tiết được phôi hợp với thi nhạc và điệu bộ.

Thú vui trình diễn âm nhạc là điều rất thông thường trong mọi dân tộc. Ca hát là cách dùng lời nói để diễn đạt tâm tình. Một khi được trình bày đứng đắn, ca hát có thể đem lại niềm vui sướng cho cả diễn viên lẫn khán giả.

Nhờ bản tính ưa âm nhạc, đứa trẻ có thể đi đến sự yêu mến văn thơ và có tâm hồn hướng thượng một cách tự nhiên và dễ dàng hơn. Đây là một phương tiện có sẵn để giúp Đoàn Trưởng dạy trẻ về sự vui sướng, đồng thời lại còn có tác dụng là giúp trẻ có những ý tưởng cao thượng.

Đóng kịch cũng cần phải được kể là thành phần của việc dạy trẻ thuật tự diễn đạt.

Ngày còn đi học, người ta khuyến khích tôi đóng kịch và từ đó tôi không hề quên ơn những ai đã giúp tôi như vậy. Bởi vì trước hết nhờ đóng kịch mà tôi đã học thuộc được hàng chục trang giấy, hoạt động này cũng giúp tôi tập được thói quen nói thật rõ ràng và bình tĩnh trước đám đông; nó còn cho tôi cái cảm tưởng vui vui là thỉnh thoảng được thoát ly cái bản tính của riêng tôi.

Đóng kịch lại còn giúp ta thưởng thức được lời hay ý đẹp của các văn hào, để cảm thông với những môi xúc động về vui buồn, hờn tủi.

Điều cao đẹp hơn nữa là khi đóng kịch ta sẽ cảm thấy hân hoan vì đã giúp cho tha nhân vào lúc họ cần được vui vẻ.

Nhiều Thiếu Đoàn có thói quen trình diễn văn nghệ vào mùa Đông, nhờ vậy mà các Đoàn ấy có dịp góp thêm quỹ và công hiến cho Đoàn sinh cơ hội để tự diễn đạt và giúp vui cho kẻ khác.

TỪ GIẢI TRÍ ĐẾN NGHỀ NGHIỆP

Thú vui lúc nhàn rỗi, thủ xảo, trí thông minh và sức khỏe là những bước đầu làm phát triển lòng ham thích làm việc và khả năng theo đuổi nghề nghiệp. Đây là những đức tính thiết yếu để thành công trong nghề nghiệp. Giai đoạn thứ hai là thích ứng người lao động trẻ với công việc hợp khả năng.

Những người lao động thượng hạng cũng giống như những người sông sung sướng, họ coi công việc làm như một cuộc chơi, chơi càng khó càng nhiều hứng thú. Văn hào kiêm sử gia và xã hội gia H.G.WELLS nói : "Tôi nhận thấy rằng những người mà ta gọi là vĩ nhân đều là những người có tâm hồn trẻ trung, nghĩa là họ thiết tha yêu mến nhiệm vụ của họ. Họ làm việc vì sở thích và như vậy đối với họ làm việc có nghĩa là chơi vậy. Đứa trẻ (trên một số phương diện) chẳng những có thể nói là ông thầy của những người lớn mà thôi, nhưng nó cũng là một người lớn vì cái bản năng người lớn đó chẳng hề mất đi chút nào cả".

Ông RALPH BARLETTE đã nói rất đúng rằng : CHƠI tức là thích làm Vci LAM tưc lci thức hiện bổn phận.

Trong phong trào Hướng Đạo, chúng ta luôn cố gắng giúp trẻ có thái độ trên bằng cách làm cho chúng ham thích những gì chúng ưa và những gì sẽ có ích cho chúng sau này.

Trước và trên hết, chúng ta thực hiện điều này bằng cách gây hào hứng và vui thích trong các hoạt động Hướng Đạo. Nhờ đó trẻ dần dần được dìu dắt một cách tự nhiên trong việc tiến bước qua nhiều công việc khác nhau để có thể tự phát triển trong tương lai.

PHẦN VIỆC CỦA DOÀN TRƯỞNG

Đó là tất cả đường lối ta có thể chuẩn bị một cách thực tế cho đứa trẻ có một nghề, bằng phương pháp Hướng Đạo.

Nhưng đấy mới là chuẩn bị mà thôi. Đứa trẻ vẫn còn cần phải nhờ đến khả năng của Đoàn Trưởng nhiều hơn nữa để thành công trên đời.

Trước hết anh có thể chỉ dẫn cách thức hoàn bị nền giáo dục sơ đẳng mà em đã tiếp nhận với tư cách Hướng Đạo Sinh, ví dụ như nơi mà em có thể phát triển công việc sở thích lúc nhàn rỗi thành một chuyên môn thủ công. Đoàn Trưởng lại có thể chỉ dẫn cho đứa trẻ nơi có thể bổ túc chuyên môn tới một trình độ cao hơn, cách thức xin học bổng, xin học nghề, cách thức tự học nghề chuyên môn, cách thức đầu tư số tiền đã dành dụm được, cách thức kiếm việc làm v.v...

Sau là Đoàn Trưởng nên hiểu rõ về những loại cơ quan tìm việc làm, cách sử dụng các cơ quan này, thời gian học tập trong một số nghề nghiệp. Vì đã hiểu rõ khả năng của đứa trẻ, Đoàn Trưởng còn có thể chỉ dẫn cho nó về loại đời sông nào sẽ thích hợp với nó hơn.

Tất cả những điều trên có nghĩa là Đoàn Trưởng phải mở rộng mắt mà quan sát và tìm hiểu đầy đủ những chi tiết liên hệ. Nhờ sự cố gắng của anh mà nhiều trẻ có thể có một tương lai tươi sáng hơn.

Dù chỉ là một thằng nhỏ để sai vặt, đứa trẻ cũng cảm thấy hân hoan khi được biết rằng chủ nó rất hài lòng về việc làm của nó và thấy rằng tìm được một trẻ khác thành thạo bằng nó không phải là

việc dễ. Như vậy nghĩa là nó có thể được trọng dụng hơn. Điều cần thiết là đứa trẻ phải giữ vững ưu thế của mình, đừng vì buồn chán hay có những tư tưởng lừng khừng mà bị lạc hướng, như vậy nó sẽ chẳng thể nào thành công được. Nhờ kiên tâm và bền chí nó dần dần tiến tới thành công. Tiến chậm nhưng tiến vững.

CÔNG VIỆC SINH SỐNG

Nhờ quan sát và nghiên cứu tính khí cùng khả năng của từng đứa trẻ, Đoàn Trưởng có thể nhận thức trong một phạm vi nào đó lề lôi sống nào sẽ thích hợp với em đó hơn. Nhưng anh cũng nên nhớ rằng vấn đề tìm việc làm là vấn đề thuộc thẩm quyền quyết định của cha mẹ và của chính đứa trẻ.

Trong vấn đề này Đoàn Trưởng nên tham gia ý kiến với cha mẹ đứa trẻ và khuyến cáo họ nên thận trọng, đừng vì lợi ích tức thời mà làm cho con họ phải đuổi theo một đường lối nghề nghiệp trái với chí hướng của nó. Hãy chỉ dẫn cho họ và cho chính đứa trẻ cách trông xa nhìn rộng và chờ đợi sự hứa hẹn tương lai, miễn sao em đó khởi sự đúng hướng.

Đây là một điểm quan trọng để phân biệt đâu là việc làm có và không có tương lai, những việc làm thuộc loại sau thường có lợi tức ngay, có thể làm tăng ngân quỹ gia đình, và các bậc làm cha mẹ thường hay tìm kiếm cho con mình loại việc làm này mà không hề đếm xỉa đến tương lai nghề nghiệp của trẻ.

Việc lựa chọn một nghề nghiệp cho tương lai cần phải được căn cứ trên khả năng của đứa trẻ và ta cần phải chuẩn bị cho em khi em hãy còn là một HĐS. Với một việc làm chuyên môn, đứa trẻ nhất thiết phải thành công trên đời hơn là với một nghề không chuyên môn. Ta phải đặc biệt lưu tâm đến vấn đề này cho kịp thời để đứa trẻ có thể tự thích ứng với những tiêu chuẩn và luật lệ mà nghề nghiệp tương lai đòi hỏi.

Hướng Đạo Sinh tích cực làm điều lành chứ không tiêu cực ăn ở tốt.

IV. PHỤC VỤ THA NHÂN

Cho đến nay chúng ta đã khảo cứu các đức tính có mục đích đào tạo trẻ em thành những công dân lành mạnh, sung sướng và thích làm việc. Hầu hết các đức tính ấy đều có tính cách vị ngã, nhằm giúp ích cho từng cá nhân.

Trong phần này chúng ta bàn về lĩnh vực thứ tự của chương trình giáo dục Hướng Đạo, nhờ đó khi làm phát triển sự hiểu biết của mình đứa trẻ sẽ giúp ích cho người khác.

TÍNH VỊ KỶ

Nếu có ai hỏi tôi hiện nay quốc tật nào trầm trọng nhất tôi sẽ trả lời : tính vị kỷ. Thoạt đầu anh có thể không đồng ý với tôi, nhưng sau khi đã đi sâu vào vấn đề, thế nào rồi anh cũng phải đi tới các kết luận ấy. Hầu hết các tội ác do pháp luật lên án đều do tính nuông chiều khát vọng cá nhân một cách thái quá : khát vọng chiếm đoạt, khát vọng làm hại người khác và khát vọng báo thù. Con người thông thường nào cũng sẵn lòng đóng góp để giúp đỡ kẻ nghèo và sẽ cảm thấy hài lòng vì đã làm tròn nhiệm vụ của mình nhưng người ấy sẽ không khi nào chịu làm giảm bớt khẩu phần cơm rượu của mình để lấy tiền làm việc thiện này.

Vị kỷ xuất hiện dưới trăm hình vạn trạng. Ta hãy lấy các đảng phái chính trị làm ví dụ. Như ta đều biết, bất cứ vấn đề nào cũng có nhiều phương diện rõ rệt, thế mà các nhà làm chính trị muốn rằng vấn đề đó chỉ là một phương diện mà thôi, và lẽ dĩ nhiên, phương diện ấy phải hợp với lập trường của họ và bất cứ ai không hợp với lập trường của họ đều bị họ khinh rẻ hết. Hậu quả có thể là sẽ có rất nhiều người phạm tội ác dưới những danh từ hết sức tốt đẹp. Chiến tranh xảy ra giữa các quốc gia cũng thế, bởi không có phe nào có thể tìm hiểu nổi lập trường của phe kia vì đã bị quyền lợi của phe mình hoàn toàn làm mờ mắt rồi. Đình công và đóng cửa hãng thường là hậu quả của vị kỷ trên một hình thức cao. Trong nhiều trường hợp các chủ nhân không chịu nhìn nhận rằng, theo lẽ công bằng, các công nhân phải được hưởng phần công lao tương xứng với số mồ hôi đã đổ ra và họ không thể nào chịu sống suốt trong cảnh túng thiếu để làm giàu cho các người có cổ phần. Một mặt khác, các công nhân cũng nên hiểu rằng không thể nào có công việc làm trên một phạm vi rộng lớn nếu không có tư bản và sẽ không có ai muốn bỏ vốn ra nếu họ không được hưởng lợi tức một cách xứng đáng với những may rủi họ có thể phải chịu đựng một khi họ đã đầu tư.

Trong một nhật báo ta có thể trích hàng trăm thí dụ về tính vị kỷ qua các thư của những độc giả hẹp hòi gửi về nhà báo nhờ cậy đăng để khiếu nại về những điều hết sức nhỏ mọn.

Tính vị kỷ còn xuất hiện ngay trong đám trẻ con đang chơi ngoài phố nữa. Khi nó bất mãn vì không thắng cuộc, đứa trẻ lập tức bỏ cuộc chơi và tuyên bố : “Tôi không thèm chơi nữa !”. Việc nó bỏ cuộc làm cho các bạn mất vui sẽ không có nghĩa lý gì đối với nó cả, miễn sao nó báo thù được là thích rồi.

MUỐN XÓA BỎ TÍNH VỊ KỶ : THÓI QUEN LÀM VIỆC NGHĨA

Việc thực hành các hoạt động Hướng Đạo có xu hướng giáo dục trẻ em một cách thực tế để thoát khỏi tính vị kỷ. Khi đã trở nên nhân từ rồi thì nó có đủ khả năng để vượt qua và diệt trừ những nguy hại của tính xấu ấy.

Khi trở thành HĐS, đứa trẻ đã tuyên hứa : “Làm tròn nhiệm vụ đôi với Thượng Đế”. Xin nhớ rằng nó đã không nói : “Trung thành với Thượng Đế”. Vì như vậy chỉ chứng tỏ một trạng thái của tâm hồn mà thôi. Nó đã hứa một cái gì, nghĩa là có một thái độ tích cực và thiết thực.

Phương pháp chính trong phong trào Hướng Đạo là công hiến cho đứa trẻ vài hình thức huấn luyện thực tế hơn là mang lại cho nó những lời dạy suông, vì bản tính của trẻ lúc nào cũng sẵn sàng để “hành động” hơn là để “lãnh hội”. Bởi vậy ta mang lại cho trẻ những hoạt động gồm cả sự thực hiện Việc Nghĩa trong đời sống, thường nhật, Việc Nghĩa được coi như là căn bản của Thiện Chí và sự giúp ích của tha nhân. Đây cũng là những giáo điều căn bản của mọi tôn giáo vì thế chúng ta không muốn can thiệp vào bất cứ một hình thức tôn giáo nào.

Sau đó đứa trẻ sẽ có thể thực hiện một cách tốt đẹp hơn phần trách nhiệm của nó về “bổn phận đôi với Thượng Đế”, nhiệm vụ này

là sự săn sóc và phát triển những tài năng mà Thượng Đế ban cho ta để sông trên đời này, cái thể xác lành mạnh và khả năng sinh sản phải được sử dụng trong việc phụng sự Thượng Đế, trí tuệ của ta, với khả năng lý luận phi thường, trí nhớ và sự biết thưởng thức đặt ta lên trên các loại sinh vật khác, và linh hồn, một hình bóng của Thượng Đế ẩn náu trong thân xác ta, và nhất là Tình Yêu, phải được làm nẩy nở và trở nên vững mạnh bằng cách biểu lộ và thực hành liên tục. Bởi vậy ta dạy trẻ rằng : làm tròn nhiệm vụ đối với Thượng Đế không có nghĩa là tỏ lòng biết ơn đôi với Ngài mà thôi đâu, mà còn có nghĩa là thực hành Thánh ý của Ngài bằng cách yêu thương đồng loại nữa.

Một điều kỳ lạ là bổn phận giúp ích tha nhân bằng Việc Nghĩa đã làm cho HĐS trở nên hoạt động khác thường. Lòng hy sinh cho tha nhân đã được xây dựng trên cái nền tảng có vẻ nhỏ bé ấy (như việc dẹp bỏ vài thú vui riêng biệt để giúp ích). Chính những Việc Nghĩa nhỏ nhặt này, thành phần lòng tin tưởng của Hướng Đạo Sinh đều là những bước đầu. Khảo sát thiên nhiên và kết bạn với súc vật làm tăng thêm cảm tưởng tốt đẹp nơi đứa trẻ và loại được cái tính hung ác mà người ta thường nói là trong đứa trẻ nào cũng có (riêng tôi, tôi không tin như vậy).

Từ những Việc Nghĩa nhỏ nhặt ấy đứa trẻ sẽ tiếp tục học cứu thương, học cách giúp đỡ những người hoạn nạn và theo đà tự nhiên, nó sẽ làm phát triển tinh thần trách nhiệm đôi với tha nhân và sẵn sàng hy sinh trong những lúc hiểm nguy. Điều này lại dẫn nó đến tư tưởng hy sinh cho tha nhân, cho gia đình, cho Tổ quốc và nhờ vậy, sẽ làm cho nó có tinh thần yêu nước và trung thành theo một hình thức cao hơn là thái độ đứng không mà múa may quay cuồng.

PHỤC VỤ CỘNG ĐỒNG

Dạy về tinh thần phục vụ không bằng lý thuyết mà thôi nhưng nhờ sự phát triển của hai giai đoạn rõ rệt, gây Thiện Chí và tạo cơ hội để chứng tỏ thiện chí ấy bằng hành động.

Khi dạy trẻ bằng sự làm gương, Đoàn Trưởng đã dẫn trẻ theo đúng hướng bằng việc thực hiện lòng yêu nước của mình qua sự tình nguyện phục vụ trẻ, hoàn toàn vì sở thích chứ không hề có ý nghĩ mảy may nào về phần thưởng vật chất cả.

Đoàn Trưởng tạo cơ hội thực hành tạo cho trẻ bằng cách đề nghị cho chúng thực hiện những chương trình đặc biệt.

Việc phục vụ dân chúng lại cho chúng ta những dịp tốt để thực hiện huấn luyện bằng cách hành động về tinh thần trách nhiệm đôi với cộng đồng, về tinh thần yêu nước và về sự hy sinh.

Hoạt động của HĐS trong thời bình và thời chiến như : tình nguyện thực hiện những công việc khó nhọc để giúp nước, tự nó đã là một bằng chứng về sự sốt sắng của trẻ để làm điều lành và sự sẵn sàng để trở nên hữu hiệu một khi đã nhận thấy rõ lý do chính đáng. Nhắm theo hướng này, ta nắm được một phương tiện mãnh liệt để làm phát triển cái lý tưởng của người công dân trên những tiêu chuẩn thực tiễn.

Ban Cấp Cứu và Cứu Hỏa của Hướng Đạo là một thí dụ đặc biệt về sự phục vụ dân chúng tại thành thị và thôn quê. Các HĐS lớn đều có thể tham gia trong ban này và hành động này có một sức mạnh để lôi cuốn các trẻ lớn khi ta huấn luyện chúng về những hoạt động giúp ích dân chúng.

Đoàn được tổ chức, trang bị và huấn luyện trước hết, để chông lửa, nhưng với những khả năng tương lai để đôi phó với mọi loại tai nạn khác có thể xảy ra trong khu vực như : tai nạn xe cộ, ngạt hơi, nhiễm độc, lụt, bão, điện giật, tai nạn xe lửa, tai nạn máy bay v.v...

Ngoài ra việc tập dượt các hoạt động chông lửa sẽ đòi hỏi trẻ phải học cấp cứu và cứu thương : biết và thực hành các phương pháp cấp cứu, mang người khỏi nơi xảy ra tai nạn và áp dụng cách cứu thương theo từng trường hợp như : phân biệt các loại hơi độc, chèo thuyền, kết bè, sử dụng phao khử độc nước uống, hô hấp nhân tạo, cách thức chế ngự các con vật cuồng, cách đối phó trong trường hợp có giây điện đứt v.v...

Trong vài trường hợp, có lẽ tốt hơn là mỗi Đội hãy tự chuyên môn hóa về một loại cấp cứu nào đó, nhưng nói chung, khi mà các đội đều lần lượt thực hành cấp cứu thì dần dần Đoàn sẽ trở nên hoàn toàn thông thạo về mọi môn.

Tuy nhiên, việc tổ chức để cấp cứu một tai nạn sẽ mang lại cho mỗi đội một số bổn phận riêng biệt, nghĩa là một đội này sẽ gồm những em chuyên môn cấp cứu, một đội khác gồm các nhân viên cứu thương, đội khác gồm những người giữ trật tự, đội khác gồm các liên lạc viên v.v...

Một mớ công tác khác nhau cần phải thực hiện sẽ mang lại cho trẻ một số lớn hoạt động khiến chúng rất ham thích.

Luôn luôn học tập trẻ để thực tập về các tai nạn bất ngờ là việc rất cần thiết để đảm bảo sự hiệu nghiệm và lòng sốt sắng. Khi mà sự công hiệu trở nên rõ rệt, dân chúng sẽ quan tâm tới chúng ta và điểm này chắc chắn sẽ tăng lên một mức độ khả quan.

Một chương trình như vậy sẽ được coi như có hai giá trị : vừa giáo dục cho trẻ và cũng vừa gây hạnh phúc cho cộng đồng vậy.

HIỆU NGHIỆM VẾ SAU

Việc chế ngự cái “tôi” và sự phát triển Tình Yêu và Tinh Thần Phục Vụ Tha Nhân biểu dương cho sự hiện hữu của Đấng Tạo Hóa nơi bản thân ta; nó mang lại sự thay đổi toàn diện về tâm hồn cho cá nhân và trong đó có ánh sáng chân thật của Thiên Đàng nữa.

Đối với trẻ, vấn đề không phải là : “tôi đã nhận được sự cho !” như là : “tôi đã công hiến những gì cho đời ?”.

Không cần phải biết đứa trẻ theo tôn giáo nào, chắc nó phải nắm được cho chính mình cái căn bản của tôn giáo và vì hiểu được những căn bản ấy bằng sự thực hành; nó sẽ trở thành một công dân với một tầm mắt rộng rãi về lòng yêu thương và cảm tình đôi với đồng loại.

Với lòng đầy quả cảm và nụ cười trên môi, đứa trẻ sẽ vượt qua mọi trở ngại trên đời.

KẾT LUẬN

Mục đích toàn diện của hoạt động Hướng Đạo là nắm vững tính khí của đứa trẻ khi nó còn hăng hái và uốn nắn cái tính khí ấy theo đúng hướng cùng khuyến khích và phát triển cá tính của nó, nhờ vậy mà đứa trẻ có thể tự giáo dục lấy mình để trở thành một người tốt, một công dân xứng đáng.

Làm như vậy chúng ta hy vọng có thể đóng góp một phần nào trong việc giúp cho Tổ quốc thêm hùng cường về cả tinh thần lẫn vật chất.

Nhưng trong khi làm phát triển nguyện vọng qucíc gia luôn luôn cái nguy cơ này xuất hiện : đó là chúng ta dễ trở nên hẹp hòi và có

óc ghen tỵ với các quốc gia khác. Nếu không tránh điều này, chúng ta sẽ gây ra chính cái điều xấu mà ta hằng lo tìm cách tránh.

May thay trong phong trào Hướng Đạo chúng ta, các Hội Hướng Đạo anh em được tổ chức hầu hết các quốc gia văn minh và chúng ta đã tạo được một hạt nhân cụ thể của Tình Huynh Đệ Hướng Đạo Thế Giới. Và những khả năng tiềm tàng của tình huynh đệ này đang được bổ túc bằng sự bành trướng mạnh mẽ hơn của phong trào tỷ muội hợp tác với chúng ta : Phong trào Nữ Hướng Đạo.

Mục đích của Hướng Đạo tại mỗi quốc gia đều giông nhau, nghĩa là : làm cho trẻ trở nên hữu hiệu để phục vụ tha nhân.

Cũng noi theo mục đích chung ấy, chúng ta hãy tiến lên và thực hiện những công việc lớn lao!
Khi giáo dục trẻ em, chúng ta làm cho cá nhân được nẩy nở cả hai lĩnh vực : tinh thần và sự hữu hiệu, làm cho trẻ trở thành người công dân hữu ích cho quốc gia.

Cùng hoạt động theo tôn chỉ ấy trong phạm vi một quốc gia chúng ta hãy cố gắng khai triển cái tinh thần đứng đắn ấy và sự hữu hiệu ấy để giúp cho quốc gia cộng tác hữu hiệu trong toàn thể các quốc gia...

Và, khi mà mỗi quốc gia đều giữ đúng địa vị và đóng đúng vai trò của mình thì chẳng bao lâu Thế giới này sẽ trở nên hưng thịnh và sung sướng hơn, và điều mà chúng ta hằng khao khát bấy lâu thế nào cũng trở thành sự thật, đó là :

HÒA BÌNH VÀ THIỆN CHÍ GIỬA LOÀI NGƯỜI

BAN TU THƯ HUẤN LUYỆN NGÀNH TRÁNG

ấn hành

Dịch giả : Trưởng Đỗ VĂN NINH

- Trình bày :
  LIÊN BẠCH HOA R.s.
- Sửa bản in và chuyển đạt:
  LÊ NGỌC BƯU R.s.

MỤC LỤC

Sách in không có phần Mục Lục, thaithuan thêm vào để tiện sử dụng